

antimilitaristický zpravodaj / #4 DEZERTÉR

žádný haléř, žádný muž na válku a militarismus

4/2025

- časopis českých a slovenských antimilitaristů, pacifistů a odpůrců války -

10 Kč

ŽÁDNÉ MILIARDY NA VÁLKU A ZBROJENÍ

Žádné miliardy na válku, když pracující lidé v Česku i na Slovensku počítají každou korunu! Vláda tvrdí, že nejsou peníze na důchody, sociální služby, školství a zdravotnictví. Ale na zbraně a válku, se peníze vždy najdou. My to platíme - nižšími platy, škrtky ve službách, vyššími daněmi a rostoucími cenami. Proč musí běžní lidé utahovat opasky, zatímco vláda rozdává stovky miliard na zbraně a válčení?

Je na čase říct společnými silami: DOST! Podle odhadu vlády půjde do roku 2069 na militarismus 8,4 bilionu korun! V letošním rozpočtu výdaje na armádu dosáhnou hranice 190 miliard Kč, aby se splnil závazek vůči NATO. Nové německé tanky, které se ve válce na Ukrajině neosvědčily budou stát 56 miliard korun. Vláda dosud poslala ukrajinské vládě na válku přes 70 miliard korun. Předražené americké stíhačky budou stát 320 miliard korun.

Zatímco stát sype miliardy na válku a zbrojení, my bojujeme s rostoucími cenami, klesajícími platy, nedostatkem zdravotní péče a zhoršujícími se podmínkami v práci. Mladí lidé nemají jistou budoucnost, důchodci živoří, pracující dřou za směšné mzdy. A přesto se má vše obětovat pro vojenské zakázky? Musíme říct DOST!

Tohle všechno ukazuje, čí zájmy tato vláda hájí - zájmy zbrojařských firem, zahraničních armádních kontraktů a NATO.

Rozhodně nezájmy českých pracujících, studentů a důchodců. Co to pro nás znamená?

Skutečnou příčinou válek je kapitalismus. Války nevznikají kvůli lidem, ale kvůli ziskům! Kapitalismus potřebuje války, aby přežil. Pracující lidé na nich vždycky tratí - svými životy, prací i dsůtojností!

Nechceme válku, chceme práci, důstojný život a mír! Peníze do škol, nemocnic a sociální péče - ne do zbraní! Konec utrácení pro NATO - vystupme z něj! Zastavme militarizaci naší společnosti!

Spojme se do širokého lidového hnutí proti zbrojení, válce a militarismu. Nenechme se oklamat vládní propagandou a společně vybojujme lepší budoucnost pro nás a naše rodiny! Můžeme to dokázat, když se spojíme a budeme aktivně prosazovat své zájmy. Zapojte se do činnosti antimilitaristického zpravodaje Dezertér, začněte tím, že se stanete jeho distributory.

EVROPSKÉ VOLÁNÍ DO ZBRANĚ?

Ursula von der Leyen představila pokyny pro nový projekt „ReArm Europe“. Mluvili jsme o tom s Mao Valpianem, předsedou hnutí Movimento Nonviolento.

Jsou závody ve zbrojení a ozbrojené zastrašování cestou k míru, ochraně integrity států a práv národů? Jak jsme dospěli k tomuto novému evropskému „volání do zbraně“?

Možná jsme u epilogu procesu, který začal už dávno. Uvádím také přesné datum: 9. listopad 1989. S pádem zdi (která byla stržena mírovou silou hnutí za občanská a lidská práva východních zemí, která volala po politických a ekonomických změnách) a znovusjednocením Německa měla Evropa velkou příležitost proměnit se v „mírovou mocnost“, využít rozpuštění Varšavské smlouvy a proměnit evropskou politiku aliance, přemýšlet o společné obraně a bezpečnosti. To se nestalo, vojenská politika NATO pokračovala a rozšiřovala se a myslela si, že je jediným vojenským četnickým blokem na světě. Absence společné evropské zahraniční politiky vyvolala regionální

odpověď italských antimilitaristů z Movimento Nonviolento na „ReArm Europe“

napětí a zneužívání, které vyústilo v jugoslávské války (1991-1995), které dosud neutichly. V červnu 1995 Alex Langer napsal: „Evropa se rodí nebo umírá v Sarajevu“.

Dnes, po třiceti letech, jsme tu, abychom se sami sebe zeptali, jak je možné, že je Evropa plně zapojena do nového volání do zbraně: dnes vzplane příliš mnoho chyb minulosti, příliš mnoho mlčení, neuskutečněná rozhodnutí, nacionalismy, populistické suverenismy, které nechaly růst pod popelem.

Hranice a separace se vrací a Evropa je stále více roztržštěná a rozdělená. I na druhé straně Atlantiku postupuje politika strachu, uzavírání se, autoarchie, která Evropu chápí jako protivníka a už ne jako spojence, a proto se místo myšlenky spolupráce objevuje myšlenka konfliktu jako nutné podmínky. Svězt se na vlně sešlápnutím akceleratoru přezbrojení je ta nejjednodušší a nejspatnější věc, kterou mohla Evropská komise udělat.

Co na vás nejvíce zapůsobilo na ReArm Europe a kdo těží z této politické a průmyslové linie?

Program ReArm EU reaguje především a především na propagandistickou potřebu: poskytnout okamžitou odpověď na novou politickou linii americké zahraniční politiky a na hrozby přicházející z Ruské federace a pokusit se uklidnit evropské občany a klamat je, aby si mysleli, že jsou „chráněni“. Stejně jako NextGenerationEU byla vytvořena, aby reagovala na pandemii, a Green Deal byla vytvořena, aby reagovala na klimatickou krizi: velké, vágní projekty, které často přesouvají miliardy špatným směrem, vždy ve prospěch průmyslové politiky, která představuje problém, nikoli řešení.

Jak říká naše kampaň „Stop the Rearmament“, globální vojenské výdaje rostou již více než dvě desetiletí (všechny nejspolehlivější mezinárodní údaje to dokazují), tento trend dále zesílil (pokračování na straně 2)

v posledních dvou a půl letech po ruské invazi na Ukrajinu a obnovení rétoriky a politik, které jsou stále více v souladu s požadavky vojensko-průmyslově-finančního sektoru. To, o čem se dříve rozhodovalo za méně nákladných podmínek, ale s neprůhledností a zdrženlivostí, se nyní tvrdí: odtud enormní nárůst zdrojů, které státy dávají k dispozici vojenskému sektoru, zejména s ohledem na výrobu a obchod s novými zbraňovými systémy. Než začneme přemýšlet o nových vojenských investicích (které z velké části končí v americkém válečném průmyslu), měli bychom alespoň racionalizovat výdaje (které jsou mezi plýtváním, neefektivitou a úplatky sítím).

Jaké ekonomické důsledky by na úrovni jednotlivých států a v konkrétním případě Itálie mělo další tlačení investic do vojenských výdajů? Jaké alternativní recepty Movimento Nonviolento už léta navrhuje?

Dosahovat 2 % HDP ve výdajích na armádu je fetiš (i bez vojenských motivací) užitečný pouze ke zvýšení zisků vojensko-průmyslově-finančního komplexu (není náhoda, že se žádá, aby čtvrtina těchto prostředků byla použita na nákup nových zbraní). Zvýšení zdrojů pro vojenské společnosti na úrovni EU nepovede ke společné obraně (což je politická volba), k ekonomickým a průmyslovým výhodám (to dokazuje minulost) ani k větší bezpečnosti: zdvojnásobení globálních vojenských výdajů od začátku tisíciletí se ve skutečnosti časově shodovalo s drastickým nárůstem válek a civilních obětí: více zbraní vždy znamená více válek (jak vždy správně opakuje papež František).

Naše návrhy, které našly velkou shodu mezi občanskou základnou, jak říkají průzkumy mínění Italů na věc, místo toho našly vládní dveře zamčené. Žádáme, aby politika učinila tyto první nezbytné kroky: zdanění mimořádných zisků vojenského průmyslu; snížit financování vojenských misí v zahraničí; zvýšit kontroly nepatřičného vlivu vojenského průmyslu na vojenský rozpočet a vývoz; využít zdroje uvolněné vojenskými výdaji na sociální a environmentální výdaje a na posílení mírových nástrojů.

V posledních dnech se znovu mluví o jednotné evropské armádě (bez jediné evropské vlády). V kontextu evropské bezpečnostní politiky vždy mluvíme o zbraních a nikdy ne o nenásilných strategiích zasahování na civilní úrovni do konfliktů. Nenásilné hnutí již léta navrhuje výkonný projekt na zřízení Evropského občanského mírového sboru pro nevojenské řízení krizí. O co jde?

Evropská armáda měla být v rámci institucionální architektury sjednocené Evropy důsledkem společné politiky obrany, bezpečnosti a spolupráce, nahrazující všechny národní armády. Politika nevznikla a armáda nevznikla. Nastolení problému evropské armády nyní jako okamžitá reakce šíří dým v očích veřejného mínění. Poté, co byly provedeny investice ve jméno spolupráce s NATO (jakýsi bílko šek), obrat směrem k evropské armádě by trvalo desítky let, než by bylo cíle dosaženo. Mezitím se nic konkrétního neudělalo ani směrem k Evropskému civilnímu mírovému

sboru (návrh CCPE předložený Alexem Langerem v roce 1995 a poté schválený EP jako doporučení pro výkonný projekt). Předcházení válek bylo základním principem, na kterém byl založen koncept CCPE, který by se etabloval jako operační nástroj EU s širokým záběrem činností vykonávaných prostřednictvím misí, potenciálně adresovatelných do všech geografických oblastí, a proto vhodný pro vytváření nezbytných vazeb mezi diplomatickými aktivitami na jedné straně a občanskou společností na straně druhé. Představme si, co by se mohlo stát, kdyby se EU naslouchající Langerovi vybavila CCPE a v roce 2015 je poslala na Donbass jako prevenci vznikajícího napětí, aby se vyhnula vypuknutí ozbrojeného konfliktu, ke kterému pak došlo v roce 2022

Úkoly předpokládané pro CCPE jsou zaměřeny především na předcházení válečným konfliktům: – zprostředkování a budování důvěry mezi válčícími stranami; – humanitární pomoc (včetně potravinové pomoci, dodávek vody, léků a zdravotnických služeb); – reintegrace (včetně odzbrojení a demobilizace bývalých bojovníků a podpory vysídleným osobám, uprchlíkům a dalším zranitelným skupinám); – obnova a rekonstrukce; stabilizace ekonomických struktur (včetně vytváření ekonomických vazeb); – sledování a zlepšování situace v oblasti lidských práv a možnosti politické účasti (včetně sledování a pomoci během voleb); – dočasná správa pro usnadnění krátkodobé stability; – informování a vytváření vzdělávacích struktur a programů zaměřených na odstranění předsudků a nepřátelství a informační a vzdělávací kampaně mezi obyvatelstvem o probíhajících mírotvorných aktivitách.

CCPE mohla být aktivována i během ozbrojeného konfliktu; v tomto konkrétním okamžiku však doporučení předpokládalo, že použití CCPE by se mělo uskutečnit pouze po dohodě o příměří a na základě souhlasu hlavních zainteresovaných stran prostřednictvím aktivace vztahu úzké spolupráce a spolupráce založené na vzájemném uznávání a vzájemné autonomii s ostatními aktéry působícími na území, jako jsou nevládní organizace a vojenské síly zaměstnané při udržování míru. Dnes by Evropa měla něco konkrétního předložit na stůl jednání o míru na Ukrajině. Místo toho, bude-li pozvána, odejde s prázdnými rukama (nebo ještě hůř, plná zbraní slíbených do budoucna...).

V letech a měsících předcházejících ruské invazi na Ukrajinu se na evropské vládní úrovni z diplomatického a nenásilného hlediska udělalo jen málo nebo vůbec nic, aby se předešlo konfliktu a zhodnotila ruská a ukrajinská občanská a demokratická hnutí. Známé následky. Je po desetiletích míru, alespoň v Evropě, skutečně představitelné, že se nyní také Evropa chystá vstoupit do války a připravuje se na případný konflikt proti Rusku a proti těm, kdo budou Rusko podporovat?

Když mluvíme o „desetiletích míru“ v Evropě, nezapomínejme na krvavou válku,

do které byly zapleteny všechny země bývalé Jugoslávie, Srbsko a Bosna zvláště: za pár měsíců to bude třicáté výročí masakru ve Srebrenici (8 372 bosenských civilistů – všichni muži, muslimské národnosti – zmasakrování bosensko-srbskými silami, stále nenávidící nálož, která riskuje srbské síly znovu se vynořující z uhlíků, které nikdy nezemřely pod popelem).

Ano, v srdci Evropy je bohužel příznak války aktuálnější než kdy jindy. Války nedávné minulosti a války dneška hrozí, že se spojí, od Ukrajiny přes Bosnu až po Palestinu, v geopolitickém divadle, které se opět stává bilaterálním, s Ruskem a Spojenými státy připravenými zaplnit prázdnotu po Evropě bez hlasu, rozdělené znovu se objevujícími nacionalismy.

27 rychlostní Evropa, která přijala roli podpůrného aktéra v Atlantické alianci, je oslabená a bez hlasu. Abychom „zachránili, co se zachránit dá“, rádi bychom vše znovu zaměřili na politiku přezbrojení, stejnou politiku, která zničila sociální systém zdravotnictví a školství v našich zemích. Závažná chyba. K řešení ukrajinského problému potřebuje Evropa společnou politiku bezpečnosti, míru a spolupráce, nikoli politiku vojenské síly a obrany, a musí mít svou vlastní demokratickou vizi jako alternativu k oligarchické vizi Spojených států a autoritářské vizi Ruské federace.

V tomto odrazujícím panoramatu je naším konkrétním příspěvkem Kampaň námitek proti válce, která nabízí konkrétní nástroj k realizaci základního lidského práva na mír, což na politické úrovni pro státy znamená: povinnost odzbrojit se, povinnost demokraticky reformovat a zajistit fungování legitimních mezinárodních organizací kolektivní bezpečnosti, počínaje Organizací spojených národů, povinnost převést část ozbrojených sil do OSN, jak je stanoveno v článku 43 Charty národů, převést tyto ozbrojené síly zpět na výkon této charty a převést mezinárodní policii na Spojené národy, nadnárodní velení, povinnost podřídit se jurisdikci Mezinárodního trestního soudu.

Konkrétním dodržováním kampaně má každý osobní příležitost formálně deklarovat vlastní výhradu z svědomí a zároveň konkrétně podporovat odpůrce vojenské služby, dezertéry a podvodníky v zemích zapojených do konfliktů. Důrazně žádáme Evropu, všechny evropské země, aby přivítaly, uznávající jejich status politických uprchlíků, odpůrce z Ruska, Ukrajiny, Běloruska, Izraele: jsou to jediné hlasy, které vytvářejí most, po kterém může přejít mír.

(Rozhovor od Alessandra Graziadei, zveřejněno na Unimondo 19. března 2025)

Ale jaký Mír? 5 kroků nenásilné strategie k ukončení války na Ukrajině

Movimento Nonviolento

To, co se děje, je územní rozdělení Ukrajiny mezi Rusko a Spojené státy, po třech letech krvavého konfliktu, milionu mrtvých, nevyčíslitelných materiálních a ekonomických škod, utrpení a všeobecného zbídačení. Rusko získá regionální expanzi na Krymu a Donbasu, Spojené státy dostanou do rukou „vzácné zeminy“, zatímco Evropa přihlíží a Ukrajina je ponechána v nucené správě.

Je to výsledek vojenské volby, která proměnila celou Evropu v region válečné ekonomiky, tažený NATO. Rétorika „Nejdříve vítězství, pak mír“ byla odhalena, jak to skutečně bylo: „Nejdřív válka, pak porážka“. A první, kdo prohraje, je ukrajinský lid, který vidí, jak jeho suverenita mizí poté, co obětovali celou generaci mladých lidí na oltář nacionalismu.

EU, která přijala roli podpůrného aktéra v Atlantické alianci, je oslabená a bez hlasu. Abychom „zachránili, co se zachránit dá“, rádi bychom vše znovu zaměřili na politiku přezbrojení, stejnou politiku, která zničila sociální systém zdravotnictví a školství v našich zemích. Závažná chyba. K řešení ukrajinského problému potřebuje Evropa společnou politiku bezpečnosti, míru a spolupráce, nikoli politiku vojenské síly a obrany, a musí mít svou vlastní demokratickou vizi jako alternativu k oligarchické vizi Spojených států a autoritářské vizi Ruské federace.

Pět možných nezbytných kroků nenásilné strategie, jak zabránit další eskalaci a vybudovat skutečný mír:

1.vytvoření „mírové linie“ na hranicích mezi Evropou a Ruskem (Norsko, Finsko, Estonsko, Lotyšsko, Litva, Polsko, Bělorusko, Ukrajina) se zřízením demilitarizované zóny, koridoru (šířka 500 kilometrů) podél celé hranice (délka 3000 kilometrů). Tuto dlouhou frontu demilitarizované země na obou stranách nemohly překročit vojenské jednotky Ruska nebo NATO ani jiné evropské armády; to by podporovalo uvolnění napětí. Definice a následná kontrola této demilitarizované rusko/evropské zóny (od Bílého moře po Černé moře) vyžaduje vyjednávání a rozvoj účinných ověřovacích mechanismů; místo zaměření na národní militarizaci se pozornost zaměřuje na mezinárodní, celoevropskou demilitarizační zónu, která je svěřena všem zúčastněným zemím;

2.okamžitě zahájit „jaderné moratorium“ zahrnující země vlastní jaderné zbraně přítomné na evropském kontinentu (Francie, Spojené království, Rusko a Spojené státy

se zařízenými přítomnými také v Německu, Itálii, Belgii, Nizozemsku): závazek k nepoužívání a zahájení jednání o dohodnutém a mnohostranném přistoupení k TPNW (Smlouva o zákazu jaderných zbraní);

3.zahájit výkonný projekt na zřízení Evropského civilního mírového sboru pro nevojenské řízení krize. Mezi nicneděláním a vysláním ozbrojených jednotek je prostor udělat něco užitečného hned, v rámci bezpečnostní politiky zasáhnout na civilní úrovni do konfliktů, než propuknou ve skutečnou válku, jak se stalo 24. února 2022. Mírové sbory musí být zřízeny a financovány jako stálá brigáda Evropské unie: jejich zřízení musí spadat do kompetence Evropské komise;

4.dát hlas občanským a demokratickým hnutím v Rusku, na Ukrajině a v Bělorusku, která se okamžitě postavila proti válce, a předložila návrhy na mír, počínaje podporou pro odpírání z důvodu svědomí, dezertéry na straně konfliktu. Svolujte s nimi, skutečnými

nositeli společných zájmů, „jednací stůl“ v neutrální a symbolické zóně (Vatikán);

5.svolat mezinárodní mírovou konferenci (pod záštitou OSN se všemi zapojenými a dostupnými mezinárodními aktéry) založenou na respektování stávajícího mezinárodního práva a na konceptu sdílené bezpečnosti, která zajistí mír i do budoucna.

V letošním roce si připomínáme padesáté výročí Helsinské mezinárodní konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, jejíž závěrečná deklarace v roce 1975 představovala první odvážný akt tání mezi NATO a Varšavskou smlouvou. Následný pád Berlínské zdi v roce 1989 s koncem „studené války“ však nezaznamenal žádnou mírovou konferenci, která by definovala nové uspořádání Evropy a světa: prezident Gorbačov, který byl protagonistou spolu s evropskými národy, interpretoval konec bipolární éry jako začátek nového multipolárního a mírového mezinárodního řádu; Američtí prezidenti, Reagan a Bush, jako vítězství Západu v unipolární nadvládě planety. Nyní je čas objasnit toto nedorozumění, které od té doby stále způsobuje války a škody.

Bezpečný odchod z války je tedy možný, ale je založen na jiné Evropě a jiné myšlence obrany: na míru a bezpečnosti všech občanů kontinentu, spíše než na zájmech mezinárodního válečného průmyslu.

15. květen: Mezinárodní den odpírání vojenské služby

Válka je zpět. Vláda zbrojí na plné obrátky, mládež je otravována militarizací ve školách. Mluví se o povinné vojenské službě, o vlastenecké výchově a „připravenosti položit život“ na povel vlády. Ale my říkáme: NE! Odmítáme být součástí válečné mašinérie, která z lidí dělá vrahy! Odmítáme válku – ať už se vede na Ukrajině, v Gaze, Myanmaru, Sýrii nebo jinde! Výhrada svědomí odmítnout bojovat v armádě je lidským právem. Povinná vojenská služba dělá z lidí potravu pro děla. Roste počet lidí, kteří válku odmítají, kteří pracují pro mír, kteří vzdorují militarizaci a válce.

Vojáci na frontě chtějí tváří v tvář hrůzám složit zbraně, stále více z nich dezertuje. Další se vyhýbají nucené mobilizaci do armády. Nechtějí zabíjet jiné lidi nebo umírat ve válce, která obyčejným lidem přináší jen utrpení, bídu a smrt. Všichni čelí represím, mučení a vězení. Odepření vojenské služby a dezerci vidíme jako důležitý krok k zastavení války a tím i další smrti a ničení. Požadujeme dodržování lidského práva odmítnout vzít zbraň. Požadujeme ochranu a azyl pro všechny vojenské odpírání, dezertéry, pronásledované odpůrce války a válečné uprchlíky.

VÝZVA K PROTESTŮM PROTI SUMMITU NATO

prohlášení internacionály anarchistických federací - IAF/IFA

Není zastánkyní míru. Je to náš třídní nepřítel a přímé ohrožení života a blaha každého z nás. Náš boj není mezi národy, ale mezi vládnoucí třídou a námi všemi, kteří vzdorujeme. To platí i během brutální reality války.

Vlády NATO pod rouškou evropské a národní bezpečnosti nalévají miliardy do vojenských rozpočtů a zároveň omezují životně důležité sociální služby. Zatímco oni budují armády, nechají nás bojovat o naše přežití. Uplatňují úsporná opatření a zároveň hromadí zdroje na válku. Budují armády, zatímco my bojujeme za zdravotní péči, bydlení a základní důstojnost.

Každý den pozorujeme, jak se stále více obracejí k další generaci a připravují ji na uchopení zbraně, zbavení příležitostí a nevidí jinou možnost, než narukovat jako potravu pro děla v konfliktech, které sama nevytvořila, učili dobrodružství, vlastenectví a vlastenectví. Když se vrátí, zmrzačení a zničení, jsou odmítnuti a slouží pouze jako symboly dutých průvodů. Malá část z nich, shromážděná během dne, se účastní nekonečné propagandy.

Vyzýváme anarchisty, antiautoritáře a všechny, kteří jsou proti válce, aby se spojili, zorganizovali a postavili se proti militarismu. NATO a jeho vojenští vůdci se setkají, ale také se setkáme. Vyjdeme do ulic. Přerušíme jejich demonstraci síly. Vytvoříme síť solidarity a postavíme se přímo proti jejich válkám, jejich militarizované policii a jejich represím vůči našim hnutím.

Vyzýváme k mezinárodní solidaritě proti NATO a jakémukoli projevu militarizovaného útlaču, ať už se jedná o Severoatlantickou alianci (NATO), Organizaci smlouvy o kolektivní bezpečnosti (CSTO), Peninsula Shield Force (PSF), Alianci sahelských států (AES), plán Rezbrojení Evropy nebo jakýkoli jiný takzvaný pakt či armáda „kolektivní bezpečnosti“. Pod každým jménem mají stejný cíl: udržet si nadvládu silou a udržovat utrpení ve světě. Zbraně, které dnes používají k zajištění zdrojů, se zítra obrátí proti nám.

Vyzýváme všechny anarchisty, antiautoritáře a antimilitaristy, aby v těchto dnech v Haagu a po celém světě podnikli kroky na znamení mezinárodní solidarity. Nechte společně rozvíjet specifika našich plánů. Společně organizujte a připravujte své akce; Společně prohlásíme: odmítáme falešnou volbu nacionalismu.

Odmítáme falešnou představu NATO a jeho ochrany. Odmítáme brutalitu jejich militarismu a vojenských doktrín války. Odmítáme jejich navrhované rozpočty, které vyprázdňují pokladnu pracujících lidí a doženou ji k hladovění, a podporujeme oběti a dezertéry všech válek.

Žádná válka mezi národy, žádný mír mezi třídami!

JDĚME DO AKCE!

Drsná zpráva vojáka z Ukrajiny: Kluci volají mamínku, politici si užívají pláže!

Zprávy z fronty obvykle přicházejí filtrované, očištěné o syrovou realitu. Válečná propaganda na Západě i Východě maluje černobílé příběhy – hrdinové versus agresori. Na Facebooku se objevil tento příspěvek, který údajně pochází z deníku ukrajinského vojáka bojujícího na frontě.

Není potvrzeno, zda je zápis autentický, nebo zda jde o stylizovaný výkřik zoufalství – ale bez ohledu na původ zasahuje přímo na dřev. Jeho slova jsou výkřikem zoufalství, frustrace a bezmoci. Neútočí jen na nepřitele zvenčí, ale i na cynismus a pokrytectví vlastního velení a zahraničních spojenců. „Proboha, zastavte to někdo,“ píše v úvodu.

„Z jedné strany na nás střílí Rusové, z druhé nás vydírají Američané. My se tu ptáme: proč a za co vůbec máme bojovat?“ V jeho slovech je cítit zmar. Třetina Ukrajiny připadne Rusům a zbytek – jak se obává – vybrakují Spojené státy a další spojenci. Tento muž vzpomíná na svou rotu. Původně

150 vojáků. Dnes přežili dva. „Kolik evropských politiků zná jména těch 148?“ ptá se hořce. Jsou jen čísla. Ne hrdinové. Ne příběhy. Nelidé.

Evropa i Amerika o nich hovoří jako o obráncích svobody. Ale oni sami už často neví, co vlastně brání. „Už nebojuji za Ukrajinu. Hlídám a bráním ty dvacetileté kluky, kteří by jinak zbytečně zemřeli.“ Jedna z nejbolestnějších částí deníku je popis nových posíl – náctiletých rekrutů, kteří často zkolabují hned po prvním výstřelu. Nejsou připraveni, neumí ani vyměnit zásobník. Mnozí se při první palbě schoulí do klubíčka a volají mamínku. Voják je nechce posílat do boje. Ne proto, že by nebyli stateční – ale proto, že nikdy neměli být v první linii. „Nikdy bych se nemohl podívat do očí jejich matek, které o své syny přišly. A zbytečně.“

Tvrdí, že tito mladí muži jsou jen obětí čísel a propagandy. Obětí PR kampaně, která potřebuje ukázat, že Ukrajina má stále vojáky a ochotu bojovat. Ale realita v zákopech je jiná – zoufalá, beznaděje a bez víry v konečné vítězství. Na začátku věřili, že Ukrajinu ubrání. „Vypadalo to, že Rusové budou do tří dnů v Kyjevě. Tehdy jsme věřili, že s pomocí Západu je

zastavíme a zatlačíme zpět.“ Ale sen se rozpadl. Dnes se válka proměnila ve špinavou bitvu o zdroje, suroviny a geopolitický vliv. „Tohle ale bylo v plánu,“ poznamenává voják hořce. Ukrajina – místo naděje – se stala bojištěm cizích zájmů.

A pak přichází nejtvrdší kritika. Nejen na adresu Západu, ale i vlastních politických elit. „Neunikly nám informace o tom, co si naši politici kupují za finanční pomoc. Neuniklo nám, jak si naši krajané užívají zhýralého života někde na plážích.“ Zkorumpovaná země, kde se VŠ titul dal koupit za sto dolarů a hlasy ve volbách za ještě méně. Země, která ve válce posílá další a další generace mladých mužů na smrt – zcela nesmyslně, bez plánu, bez perspektivy.

Závěr deníku je apelem, výzvou, zoufalým voláním z bláta zákopů. „Nestojí to za to. Ne další kluk. Ne další otec. Žádný kilogram rudy, žádný gram lithia, žádný kus půdy za to nestojí.“

Přesto zůstává na frontě. Ne proto, že by věřil ve vítězství. Ale protože cítí zodpovědnost za ty, kteří tam nemají co dělat. Už není vojákem, je ochráncem těch, které systém obětoval.

Jméno tohoto muže zůstává neznámé. Ale jeho slova rezonují daleko za hranice Ukrajiny. Jeho příběh je syrový, autentický – a především: zoufale lidský.

Když vůdci mluví o míru,
obyčejní lidé vědí,
že válka se blíží.
Když vůdci proklínají válku
mobilizační rozkaz je již vypsán.

Ti nahoře říkají: mír a válka
jsou rozdílné podstaty.
Ale jejich mír a jejich válka
jsou jako vítr a bouře.

Válka vyrůstá z jejich míru
jako syn z matky
Nese její děsivé rysy.
Jejich válka zabíjí
cokoliv z jejich míru
zbylo.

Na zdi bylo křídou napsáno:
Chtějí válku
Muž, který to napsal
už padl.

Ti nahoře říkají:
Tudy ke slávě.
Ti dole říkají:
Tudy do hrobu.

Z knihy Německá válečná příručka
Bertolt Brecht

V posledních letech se kolem nás neustále objevuje válka a nebezpečí její generalizace. Bolestně si to uvědomujeme během snižování našich mezd, ať už je to důsledek růstu cen energií a dováženého zboží, nebo zvyšování válečných rozpočtů.

Zvláště v těchto dnech dosáhlo válečné štvání v Evropě vrcholu. Zběsilé zbrojení v Evropě (viz ReArm Europe) zhorší současnou situaci dělnické třídy ve všech evropských zemích, ale pro země jako Řecko budou důsledky tragické. Již tak chřadnoucí sociální stát zanikne a proletariát utrpí nevyčísitelné ztráty. Částka 28 miliard eur, kterou řecký stát hodlá v příštích 12 letech zaplatit izraelskému válečnému průmyslovému komplexu na nákup zbraňových systémů, přinese nové úsporné škrtky, které se přidávají ke ztrátám za posledních 15 let.

DEZERTÉŘI VŠECH ZEMÍ, SPOJTE SE!

od řeckých antimilitaristů

Zbrojařští guruové nám tvrdí, že bez škrtů v sociálních výdajích není možné bránit kontinent. Poté, co kapitál a jeho stát zasadili poválečnému sociálnímu státu řadu ran, se rozhodli, že je čas jej zrušit, a to v době, kdy buržoazie sklízí rekordní zisky z obranného průmyslu pracujícího na plný výkon. Vzhledem k tomu, že v levicových politických sférách převládá antiimperialistická rétorika, která podporuje jeden stát jako ten „dobrý“ proti tomu „špatnému“, považujeme války především za export třídních rozporů uvnitř každého národa do sféry národního boje, jehož konečným cílem je vytvoření národní jednoty.

Pro nás je svět rozdělen na třídy, nikoli na rasy nebo tábory: odmítáme demonizovat společenství a země a nejsme věrni žádnému nacionalismu. Byli jsme poučeni, že zájmy třídy mnohonárodnostního proletariátu nelze stavět do řady za buržoazní třídy toho či onoho státu nebo země, bez ohledu na to, jak moc je nacionalistické antiimperialistické žonglování rozděluje na „bezprostřední“ a „dlouhodobé“ a prosazuje spořádaná spojenectví na základě údajně lineárního postupu, který začíná „národním osvobozením“ a „národní integrací“ a vede... později k „hegemonii“ třídy v rámci nezávislého národního státu. Z historického hlediska byly národní státní útvary, které vznikly po „vítězství“ národně osvobozeného a protikoloniálního boje, novými vězeními znárodněného proletariátu.

Lidé by měli být sjednoceni na základě svých sociálních podmínek, nikoliv na základě své identity. Tento starý svět musí zmizet a nemůže být vůbec možné, abychom si zachovali tyto smrtící zmetky národů, národností, ras a náboženství. Musíme rozbít rámec národního státu s jeho menšinami a většinami a nahradit jej všude komunami a radami.

Dokud však tento okamžik nenastane, stojíme na straně všech, kteří se nechopí zbraní, odmítají se stát potravou pro děla buržoazie a vraždit své třídní bratry a sestry.

S plným vědomím toho, že důvody k dezerci mohou být různé a protichůdné, stojíme na straně tisíců Ukrajinců, kteří překračují hranice, aby se vyhnuli odvodu, na straně Rusů, kteří se skrývají před odvodem, na straně Palestinců, kteří tváří v tvář nekonečnému ničení, jež na ně izraelský stát uvrhl, našli odvahu demonstrovat proti Hamásu a požadovat ukončení války. Stojíme na straně všech příslušníků izraelského proletariátu, kteří protestují a požadují ukončení kolektivního trestu a ozbrojeného vyhladovění palestinského proletariátu. Stojíme na straně těch příslušníků izraelské dělnické třídy, kteří požadují ukončení neúprosného útoku na Gazu, konec apartheidu a konec okupace.

Podporujeme dezerci, protože akce dezerce má významný vliv na sabotáž válečné masinérie kapitalistického státu, což následně ovlivňuje jeho schopnost vést vojenské operace.

Navzdory státní propagandě je odchod z bojiště a odmítnutí účasti na masakru dělnické třídy odvážným činem. Důsledky takové volby mohou být zničující, protože ti, kdo opustí své pozice, jsou vystaveni pronásledování, společenské stigmatizaci, věznění a v některých případech i popravě. Zastavení války je však možné pouze tehdy, pokud se tyto praktiky realizují v masovém měřítku v rámci širšího procesu třídního konfliktu. Naneštěstí i v antikapitalistickém prostředí existuje mnoho jednotlivců a skupin, kteří/teré se snaží dezerci vykreslit jako zbytečný nebo absurdní čin, a/nebo často tvrdí, že účast ve válce je předpokladem „osvobození“ od okupační moci.

Je nezbytné vytvořit síť na mezinárodní úrovni, které by poskytovaly materiální pomoc dezertérům. Jde o zajištění podmínek, které by zaručily jejich bezpečnost při dezerci. Otevření hranic, a to i pro dezertéry, to je jednou z klíčových otázek v třídních bojích uvnitř zemí, kde probíhá válka. Je také nutné zajistit informace o bezpečných způsobech útoku a komunikaci s proletáři jiných zemí, které nejsou ve válce a kam by se dezertéři mohli uchýlit.

Nechceme zemřít, abychom zachránili národ. Jsme pro masovou dezerci a sbratření všech stran na frontě, zatímco doma se zapojujeme do autonomního proletářského boje, sabotáží a stávek ve zbrojních továrnách, na nádražích a v přístavech!

**Podporujeme všemi způsoby dezertéry
ze všech front!
Proletariát nemá vlast!
Pryč s armádami, pryč s válkou!
Ne nasazení evropských nebo jakýchkoli
jiných vojsk na Ukrajině!**

**KAŽDÝ ODPÍRAČ A DEZERTÉR
NÁS PŘIBLIŽUJE MÍRU!**

Izraelská armáda čelí největší krizi odmítání za poslední desetiletí

Více než 100 000 Izraelců se údajně přestalo ucházet o zálohu. I když se jejich důvody liší, měřítko ukazuje slábnoucí legitimitu války.

Nikdo nemůže uvést přesná čísla. Žádná politická strana ani vůdce po tom výslovně nevyžadují. Ale každý, kdo v posledních týdnech strávil nějaký čas na protivládních protestech nebo na sociálních sítích v hebrejštině, ví, že je to pravda: odmítnout se hlásit k vojenské službě v Izraeli je stále legitimnější – a to nejen mezi radikální levicí.

Před válkou se řeči o odmítnutí – nebo přesněji o „přestávání dobrovolnictví“ pro zálohy – staly významným rysem masových protestů proti přestavbě soudnictví izraelskou vládou. Na vrcholu těchto protestů, v červenci 2023, více než 1000 pilotů a personálu letectva prohlásilo, že se přestanou objevovat ve službě, pokud nebude legislativa zastavena, což vedlo k varováním od vysokých vojenských úředníků a šéfa Shin Bet, že soudní přepracování ohrožuje národní bezpečnost.

Izraelská pravice dodnes argumentuje tím, že tyto odmítavé hrozby nejen povzbudily Hamás k útoku na Izrael, ale také oslabily armádu. Ale ve skutečnosti všechny hrozby zmizely v éteru 7. října, přičemž demonstranti se v drtivé většině a s nadšením dobrovolně přihlásili. Už 18 měsíců se drtivá většina izraelské židovské populace shromažďuje kolem vlajky na podporu náporu na Gazu. Ale zejména poté, co se vláda minulý měsíc rozhodla zrušit příměří, se začaly objevovat trhliny.

V posledních týdnech média informovala o výrazném poklesu počtu vojáků nastupujících do zálohy. Ačkoli přesná čísla jsou přísně strážena tajemstvím, armáda v polovině března informovala ministra obrany Israela Katze, že návštěvnost byla 80 procent, ve srovnání s přibližně 120 procenty bezprostředně po 7. říjnu. Podle Kan, izraelského národního vysílání, bylo toto číslo fuškem: skutečná míra se blíží 60 procentům. Jiné zprávy hovoří o míře účasti 50 procent nebo nižší, přičemž některé záložní jednotky se uchylují k tomu, že se snaží naverbovat vojáky prostřednictvím sociálních sítí.

„Odmítání přichází ve vlnách a toto je největší vlna od první libanonské války v roce 1982,“ řekl +972 Ishai Menuchin, jeden z vůdců hnutí odmítačů Yesh Gvul („Existuje limit“), které bylo založeno během této války. Stejně jako odvod do pravidelných sil ve věku 18 let je pro Izraelce povinné sloužit v zálohách, když jsou povoláni, až do věku 40 let (ačkoli se to může lišit v závislosti na hodnosti a jednotce). Během války je armáda na těchto silách silně závislá.

Na začátku války armáda uvedla, že naverbovala kolem 295 000 záložníků ke zhruba 100 000 vojáků v běžné službě. Pokud jsou zprávy o 50-60% účasti v rezervách přesné, znamená to, že více než 100 000 lidí přestalo chodit do zálohy. „To je obrovské číslo,“ poznamenal Menuchin. „Znamená to, že vláda bude mít problém pokračovat ve válce.“

„Sedmý říjen zpočátku vytvořil pocit „Společně vyhrájeme“, ale ten se nyní nahradil,“ řekl Tom Mehager, aktivista, který odmítl sloužit během druhé intifády a nyní provozuje stránku na sociálních sítích, která zveřejňuje videa minulých odmítačů vysvětlujících jejich rozhodnutí. „K útoku na Gazu stačí tři letadla – ale odmítnutí stále kreslí červené čáry. Přinutí systém pochopit hranice své síly.“

„Den za dnem vidím prohlášení o odmítnutí“

Zdá se, že většina těch, kteří vzdorují příkazům k narukování, jsou takzvaní „šedí odmítači“ – lidé, kteří nemají žádné skutečné ideologické námitky proti válce, ale spíše jsou demoralizováni, unavení nebo otráveni tím, že se tak dlouho vleče. Vedle nich je malá, ale rostoucí menšina záložníků, kteří odmítají z etických důvodů.

Podle Menuchina byl Yesh Gvul od října 2023 v kontaktu s více než 150 ideologickými odmítači, zatímco New Profile, další organizace podporující odmítače, řešila několik stovek takových případů.

Ale zatímco teenageři, kteří odmítají povinný odvod z ideologických důvodů, jsou odsouzeni k několikaměsíčnímu vězení, Menuchin ví pouze o jednom záložníkově, který byl potrestán za své nedávné odmítnutí – dostal dvoutýdenní podmínku.

„Bojí se odmítače zavřít do vězení, protože kdyby to udělali, mohlo by to pohrbit model „lidové armády“,“ vysvětlil. „Vláda to chápe, a proto příliš netlačí, stačí, když armáda propustí pár záložníků, jako by to problém vyřešilo.“ V důsledku toho je pro Menuchin obtížné odhadnout skutečný rozsah tohoto jevu. „Během libanonské války jsme hodnotili, že na každého odmítajícího, který šel do vězení, připadalo dalších osm až 10 ideologických odmítačů,“ říká. „Pokud tedy 150 nebo 160 lidí prohlásilo, že nepůjdou do armády z ideologických důvodů, je rozumné odhadnout, že existuje nejméně 1500 ideologických odmítačů. A to je jen špička ledovce [vzhledem k mnohem většímu počtu neideologických odmítačů].“

Nicméně podle Yuvala Greena – který odmítl pokračovat ve službě v Gaze poté, co neuposlechnul rozkaz zapálit palestinský dům a který nyní vede protiválečné hnutí nazvané „Vojáci za rukojmí“ s 220 záložníky podepsanými pod jeho odmítavým prohlášením – tato binární kategorizace nevypráví celý příběh. „Je stále více lidí, kteří se nemusí nutně zajímat o Palestinu, ale už se necítí v míru s cíli války,“ vysvětlil. „Nazývám to „šedé ideologické odmítnutí“. Nemám jak zjistit, kolik jich je, ale jsem si jistý, že je to hodně.“

„V minulosti se na mě lidé, které jsem znal, opravdu zlobili [za výzvu k odmítnutí],“ pokračoval Green. „Nyní se cítím mnohem chápavější. Stali jsme se relevantnějšími. Média nás informují; byli jsme pozváni na Channel 13 a Channel 11. Den za dnem vidím prohlášení o odmítnutí. „Nedávných příkladů je mnoho. Minulý týden Haaretz zveřejnil zprávu matky jednoho vojáka, která prohlásila: „Naše děti nebudou bojovat v mesiášské válce podle vlastního výběru. (pokračování na straně 7)

BENEFIČNÍ ANTIMILITARISTICKÝ MERCH NA PODPORU DEZERTÉRA

objednávej na: dezterter@riseup.net

50 Kč

150 Kč

150 Kč

200 Kč

25/30/40 Kč

Jiný komentář ve stejných novinách od anonymního vojáka prohlásil: „Současná válka v Gaze má za cíl koupit si politickou stabilitu krví. Nebudu se jí účastnit.“

Jiné jsou méně explicitní, ale účinek je podobný. V nedávném rozhovoru se bývalá soudkyně Nejvyššího soudu Ayala Procaccia zastavila v podpoře odmítnutí, ale vyzvala k „občanské neposlušnosti“. 10. dubna téměř 1000 záložníků letectva zveřejnilo otevřený dopis požadující dohodu o rukojmích, která by ukončila válku; Brzy se k nim připojily stovky záložníků v námořnictvu a elitní zpravodajské jednotce Unit 8200. Premiér Netanjahu odpověděl: „Odmítnutí je odmítnutí – i když je to řečeno implicitně a vypraným jazykem.“

Legitimita režimu je v ohrožení

Yael Berda, socioložka z Hebrejské univerzity a levicová aktivistka, vysvětlila, že klesající ochota dostavit se k náhradní clo pramení především z ekonomických obav. Odkázala na nedávný průzkum izraelské služby zaměstnanosti, který zjistil, že 48 procent rezervistů hlásilo od 7. října významnou ztrátu příjmu a 41 procent uvedlo, že byli propuštěni nebo nuceni opustit svá zaměstnání kvůli prodlouženým obdobím v rezervách.

Menuchin také přisuzuje významnou váhu ekonomickým faktorům, ale nabízí další vysvětlení: „Izraelci se nechtějí cítit jako hulváti, a nyní se dostávají do bodu, kdy mají pocit, že jsou vykořisťováni. Vidí, že ostatní dostávají výjimky, a sázejí, že pokud se jim něco stane, nikdo je ani jejich rodiny nepodpoří. Je tu pocit opuštěnosti: vidí, že státní financování je skutečně ta spodní hranice, aby přežili rukojmí. tam, a to začíná být jasně stále více Izraelcům.“

“Je tu spousta zoufalství,” pokračoval Menuchin. „Lidé nevědí, kam to směřuje. Vidíte ten nápor na zahraniční pasy - dokonce i před 7. říjnem - a hledání „lepších“ míst, kam byste mohli emigrovat. Roste ústup do obav o vlastní zájmovou skupinu. A především nejsou rukojmí přiváděni zpět.“

Pokud jde o ideologické odmítnutí, Berda identifikuje několik kategorií. „Jeden typ odmítnutí pramení z toho, co jsem viděla v Gaze, ale to je menšina,” vysvětlila. „Dalším typem je ztráta důvěry ve vedení, zvláště když vláda neudělala vše, co mohla, aby přivedla rukojmí zpět. Mezi tím, co vláda řekla, že dělá, a tím, co skutečně udělala, je nesnesitelná propast. A tato propast způsobuje, že lidé ztrácejí důvěru.“

Další kategorií, pokračoval Berda, je „znechucení diskursu obětí“, který propaguje náboženská krajní pravice v čele s takovými, jako jsou Itamar Ben Gvir a Bezalel Smotrich. „Je to druh odporu proti vyprávění osadníků, který říká, že je dobré obětovat svůj život pro něco většího,” vysvětlil Berda. „Lidé reagují na názor, že kolektiv je důležitější než jednotlivci, slovy: „Cíle státu jsou důležité, ale já mám svůj vlastní život.“

Berda poznamenal, že výhrůžky odmítnutím byly hlavní součástí protivládních protestů v roce 2023, ale prohlásil, že „nyní, po zhroutilí příměří, lze říci, že celé protestní hnutí se staví proti pokračování války na základě toho, že jde o Netanjahuovu válku. To je rozhodně nové; nikdy nebylo takové nebezpečí roztržky režimu, kde je legitimita.“

„V roce 1973 řekli, že Golda [Meirová] je neschopná, že udělala chyby, ale nikdo nepochyboval o její loajalitě,” pokračoval Berda. „Během první libanonské války existovaly pochybnosti o loajalitě [Ariel] Sharon a [Menachem] Begin, ale to bylo na okraji. Nyní, zejména ve světle aféry „Qatargate“, jsou lidé přesvědčeni, že Netanjahu je ochoten zničit stát pro svůj osobní prospěch.“

Přesto vlna odmítání a neúčasti armádu zatím na kolena nesrazila. „Lidé říkají: „Tam je vláda a tam je stát,” vysvětlil Berda. „Tito lidé stále chodí sloužit, protože lpí na státu a jeho bezpečnostních institucích – protože pokud v ně nevěří, nic jim nezbude.“

„Veřejnost chápe, že ve chvíli, kdy se důvěra v armádu zlomí, příběh je u konce – a to je děsivé,” pokračovala. „Bojí se, že budou zapojeni do svržení armády, protože by se tím stali spoluviníky. Bibi nutí Izraelce do [to, co považují za] hroznou volbu. Bez ohledu na to, co uděláte, budete spoluviníkem zločinu: buď zločinu genocidy, nebo zločinu rozkladu státu.“

Verze tohoto článku byla poprvé publikována v hebrejštině na Local Call.

RUSKO OZNAČILO ORGANIZACI „IDITE LESOM“ NA POMOC DEZERTÉRŮM ZA „ZAHRAŇIČNÍ AGENTY“

Moskevské úřady v pátek 17. ledna 2025 označily Idite Lesom, neziskovou organizaci v exilu, která pomáhá ruským mužům vyhybat se vojenské službě, jako „zahraničního agenta“.

Organizaci založenou v Tbilisi v Gruzii poté, co Rusko na podzim roku 2022 oznámilo „částečnou“ mobilizaci, vede Grigory Sverdlin, bývalý šéf charitativní organizace Nochlezhka na pomoc bezdomovcům. Sverdlin byl sám označen za „zahraničního agenta“ v listopadu 2023.

Ruské ministerstvo spravedlnosti obvinilo Idite Lesom ze šíření nepravdivých informací o vládní politice,

Sverdlin, který uprchl z Ruska krátce po zahájení invaze v roce 2022, toto označení zesměšnil. Řekl, že jeho nezisková organizace pomohla téměř 1500 vojákům dezertovat z ruské armády a pomohla téměř 43 000 mužů, aby se úplně vyhnuli odvodu.

„Pracujeme více než dva roky a teprve teď nás prohlašují za zahraniční agenty,” řekl Sverdlin listu The Moscow Times. „Doufám, že pověření zaměstnanci [ruského ministerstva spravedlnosti] budou pokárání.“

Mezinárodní den vojenských odpíračů

15. květen

Ruští dezertéři odmítají sloužit Putinovi

rozhovor s členem ruské organizace „Idite lesom“ pomáhající dezertérům

Nechtější narukovat, a pokud již v armádě jsou, přiči se jim aktivní účast v bojích proti Ukrajině. V Putinově téměř tři roky trvající „speciální operaci“ nevidí někteří Rusové smysl a ze strachu před nábořem zemi opouští, případně se přímo na frontě rozhodnou dezertovat. S útekem jim pomáhá organizace Idite lesom, na otázky odpovídal její člen Ivan Čuviljaev.

Začneme u vás. Jestli se nemýlím, po začátku ruské invaze na Ukrajinu jste se rozhodl odejít do Španělska?

Ano. Nebyl to hned můj první cíl, dostal jsem se sem pár měsíců potéco jsem v roce 2022 Rusko opustil.

Organizaci Idite Lesom založil Grigorij Sverdlin ve Tbilisi poté, co z Ruska rovněž odešel ze stejných důvodů jako vy. Na jejích stránkách jste jako členové uvedeni čtyři, jinak s vámi ale spolupracují stovky dobrovolníků. Jak se všemi takto na dálku fungujete?

Místo pobytu v kontextu naší práce nehraje roli. Vzhledem k situaci v Gruzii a tamnímu postavení lidskoprávních aktivistů či novinářů tam již nikdo není, jsme rozptýlení všude možné. Část našeho týmu je ve Španělsku, další třeba v Německu. Dobrovolníci žijí po celém světě, od Japonska po Spojené státy.

Fungujete hlavně pro Rusy, kteří se nechtějí účastnit bojů na Ukrajině, to znamená, že jim buď pomáháte ze země odejít již před tím, než narukují, nebo pak rovnou z frontových linií. Kontaktují vás přes kanál na telegramu. Co se tedy děje poté, co vám od někoho přijde první zpráva?

Dobrovolníci jim zodpoví otázky, v případě dezertérů se pak přidají ti, již se specializují na evakuaci z frontových linií a Ruska. Poskytnou jim veškeré potřebné informace k tomu, jak frontu a zemi opustit. Pak prostě odjedou, z telegramu se ale konverzace zároveň přesune na bezpečnější komunikační kanál. Je jasné, že příběh každého je individuální.

Cíle všech jsou však v podstatě stejné – nechtějí participovat na zabíjení lidí na Ukrajině. Jde zobecnit, co vám nejčastěji píšou ti, kteří už za sebou mají účast v bojích, viděli umírat lidi na obou stranách, zažili třeba šikanu od kolegů či nadřízených...

Ke vstupu do armády stát odvedence nutí, nepřidávají se k ní z vlastní vůle. Někoho tam dostal finanční nebo jednoduše legislativní důvody, jiní byli ve vězení či stíhání. Chtějí z ní utéct, protože nechápou, z jakého důvodu na okupovaném území jsou a proč by na něm vůbec měli být a umírat. Nedokážou si na to odpovědět. A ani kdyby odpověď měli, nic by nezměnili. Prostě nechtějí přicházet o život.

Rusové mohou pouze s občanským průkazem jet třeba do Kazachstánu, Kyrgyzstánu, Běloruska nebo Arménie. Kyrgyzstán s Běloruskem

už ale Grigorij Sverdlin kvůli blízkým vztahům s Kremlm označil pro dezertéry za nebezpečné, v bezpečí podle něj nejsou ani v Arménii či Kazachstánu. Pokud tedy již je jejich útek evidován, jak přesun funguje? Musí hranici přejít opravdu rychle, než se na něj přijde, nebo musí jít zcela tajně a doslova tedy lesem?

Musí jednat velmi rychle, už jen z toho důvodu, že je pronásleduje a hledá vojenská policie, někdy dokonce i FSB (ruská tajná služba – pozn. red.). Musíte prostě přejít hranice, ale detaily přirozeně popisovat nebudu. Zatím to je bezpečné a byli bychom rádi, kdyby to tak i zůstalo. V každé ze zemí jsme už ale zaregistrovali problémy, například případy, kdy dotyčné zatkli nebo unesli. Pro Rusko jsou kriminálníky.

I pro ty, kteří jsou na frontě, cesta vede přes Kazachstán, Kyrgyzstán nebo Arménii, nemají na výběr. Tam pak musí počkat, než se budou moci přesunout dál směrem k zemím Evropské unie nebo Spojeným státům, kde by jim mohli dát víza a uprchlický statut.

Kazachstán a Kyrgyzstán mají velmi silné vazby na Moskvu, Arménie je zatím nejbezpečnějším a nejčastějším cílem. Ti, kterým se pak podařilo utéct ještě před vstupem do armády, nemusí čelit pronásledování a riziku únosu či zatčení. V podstatě jsou po opuštění Ruska volní.

Nejprve se tedy dostanou do jednoho z výše uvedených států, pak se ale chtějí přesunout do některé ze západních zemí. Tamní politici si však stále odporují v tom, zdali je mají považovat za přínos, nebo potenciální riziko. Evropský komisař pro obranu, Litevec Andrius Kubilius, ale například tvrdí, že jsou ve strategickém zájmu Západu a nelze všem Rusům přisuzovat kolektivní vinu. Jak to pak tedy s jejich cestou po prvotní zastávce vypadá? Také jim pomáháte s vízy, byrokracií a tak dále?

Na cestovní doklady většina z nich čeká i roky. Doufáme, že v budoucnu to bude kratší, zatím ale jde jen o naději. V Evropě jsou již některé státy připravené poskytovat dezertérům uprchlický status, jako třeba Francie, Velká Británie, Španělsko a snad i Německo. Do budoucna ale doufáme, že bude proces rychlejší.

Co by podle vás západní země měly v přístupu k ruským dezertérům změnit?

Je vidět, že evropská politika vůči nim již zastává jasný a podporující přístup. Ti, kdo utekli z armády, žijí pod vysokým rizikem, jsou tou nejceněnější součástí protivaletčné komunity. Ruské úřady je mohou zabít,

unesť, mučit či zavřít na dlouhou dobu do vězení. Otázkou zůstává jen zefektivnění, zrychlení byrokracie, jenž by jim pomohlo.

Už jste říkal, že dezertéři nejsou ani mimo Rusko v bezpečí. Stává se rovněž, že Moskva dokáže násilím vrátit zpět, a následně tedy postavit před soud a poslat do vězení?

Dané hrozby se netýkají západních zemí, jako spíše těch prvotních států, jak jsme zmiňovali, jako jsou Kazachstán nebo Arménie, kde jsme zaregistrovali dva únosy. Dmitrije Setrakova unesli a následně vsadili do vězení v Rostově na Donu, druhým uneseným je pak Anatolij Šetin, jenž se stále nachází na ruské vojenské základně v arménském Gyumri.

Pokud jde o Kazachstán, každého z dezertérů tam přinejmenším jednou zatkl, umístili do vězení a stíhali, a to jednoduše proto, že místní úřady jsou v úzkém kontaktu s těmi ruskými. Někoho vypátrat je tam velmi snadné. Po příchodu se lidé musí zaregistrovat, najít si bydlení, potřebují používat bankovní účet. A k tomu se musíte prokazovat průkazem totožnosti, cestovním pasem.

Pomáhají jim na místě i některé tamní organizace?

V obou zemích jsou samozřejmě lidskoprávní aktivisté. Dezertérům poskytují třeba právní či psychologickou pomoc.

V některých případech vás mají kontaktovat i příbuzní odvedenců. To pak pomoc k útěku probíhá jak?

To se stává velmi zřídka. Musíme být v kontaktu přímo se samotným dezertérem. Součástí pomoci je i ověřovací proces, jenž musí probíhat s ním.

Potvrzují vám dezertéři informace, že ti, kdo s válkou nesouhlasili či se k boji stavěli odmítavě, velení zpravidla využívá v první linii jako takzvanou potravu pro děla?

Ano.

Název organizace je Idite Lesom, čemuž v češtině dobře rozumíme. „Ztraťte se v lese“ je vzkaz, který vysíláte právě dezertérům či těm, kdo chtějí odejít ještě před narukováním. Spojení má ale i přenesený význam, jímž někdo v rutině v podstatě posílá „do prle“, což má zase být zpráva ruským úřadům. Co dezertérům v Rusku hrozí? Vyhrožují i jejich rodinám?**

Dezertéři ze strany ruských úřadů čelí stíhání, mučení. Jde-li o příbuzné, ty zpravidla vždy čekají problémy, s nimiž však počítají. Vojenská policie jim ale těžko může něco udělat, maximálně na ně čekat každé ráno před domem a pokládat jim dokola

ty samé otázky. Anebo je přinutit jít vy-povídat před nějakými důstojníky ně-kde na vojenské základně. V porovná-ní s jinými věcmi, jež se v současném Rusku dějí, to ale není nic tak hrozného.

Podle Sverdlina, Ruskem označeného za za-hraničního agenta, se na Jděte lesem obrací stále více lidí, což vás na druhou stranu staví před stále větší rizika. Jakým způsobem na vás úřady útočí nebo se snaží vás omezit?

Všichni jsme v zahraničí, nikdo z nás by nemohl být v Rusku a zároveň v bezpečí. Prohlásili nás za zahraniční agenty, Grigorije Sverdlina tamní úřady stíhají.

Ještě bychom se zastavili u pár čísel. Kolika lidem se vám doposud podařilo pomoci?

O pomoc nás za poslední více než dva roky požádalo přibližně 44 tisíc lidí, a to od různých druhů konzultací, třeba právních či psychologických, po pomoc pro vyhnutí se narukování. Pokud jde o dezertéry, jsou jich téměř dva tisíce.

Mohl byste stručně popsat třeba dva tři případy, které se vám zatím nejvíce zapsaly do paměti?

Všechny jsou tak rozdílné, že jich nemo-hu jen pár vybrat. Taktiky úřadů se mění ze dne na den, každý den vymyslí něja-ký nový způsob, jak lidi donutit odejít na bojiště. To přibližuje, jak se na fron-tě objevují noví Rusové. Nejčastěji má daná osoba vážné finanční problémy a je donucena podepsat smlouvu. V pod-statě jakýkoli kontakt s armádními čini-teli končí přinucením k jejímu podpisu.

Co je podle vás tou nejtěžší částí v pomoci dezertérům?

To, že všichni mají vážné psychologické, zdravotní problémy. Téměř většina z nich za sebou má vážná zranění. Potřebují ade-kvátní léčbu, kterou jim nejsme schopni zcela zajistit. Můžeme jim samozřejmě na dálku poskytnout psychologickou podpo-ru, nikoli ale třeba předepsat potřebné léky.

15. KVĚTEN MEZINÁRODNÍ DEN ODPÍRAČŮ VOJENSKÉ SLUŽBY

**ŘEKNI NE VÁLCE,
NE ODVODŮM,
NE MILITARISMU!**

Válka je zpět vlna ztrát na podobě obrátily, mění se v otravnou militarizaci ve školách. Mění se o povinné vojenské služby, a vlastně všechny výchově a "připravenosti" povolit "život" na povrch světa.

Me my říkáme: NE! Odmítáme být součástí válce, mašinérie, která z lidí dělá vojáky. Odmítáme válku - ať už se vede na Ukrajině, v Izraeli, Myanmaru, Sýrii nebo jinde. Vyzýváme svědomí odmítnout bojovat v armádě je lidským právem. Povinné vojenské služby odložit z lidí utrout prvo díla.

Neboť počet lidí, kteří válku odmítají, kteří pracují pro mír, kteří vzdorují militarizaci a válce, vojáci na frontě chtějí trávit teď bránit slasti zranění, stále více z nich dezertuje. Běžili se vyhlásit nuceně mobilizací do armády. Nechtěli zůstat jinde lidé nebo umírat ve válce, která obvyklejím lidem přináší jen utrpení, útrpné, útrpné a smrt. Všechny děti represím, mučení a vězení, nedobrou vojenskou službu a dezertérům vidíme jako důležitý krok v zastavení války a tím i další smrti a mučení.

Pečujeme o dodržování lidského práva odmítnout vzít zbraň. Pečujeme o ochranu a azyl pro všechny vojenské odpírání.

**SOLIDARITU
ODPÍRAČŮM
DEZERTÉRŮM!**

**VYJADŘUJEME
SOLIDARITU VŠEM
ODPÍRAČŮM VOJENSKÉ
SLUŽBY A DEZERTÉRŮM
PO CELÉM SVĚTĚ!**

NÁSILNÁ MOBILIZACE NA UKRAJINĚ

Ukrajinský ombudsman pro lidská práva Dmytro Lubinec varoval, že po-rušování lidských práv ze strany pří-slušníků územních náborových center (TCK) nabývá systémového charakteru.

Podle jeho prohlášení, které zveřejnil tento týden deník Ukrajinska Pravda, se nezá-konné zadržování a fyzické napadání ob-čanů členy TCK stalo natolik rozšířeným jevem, že jej lze označit za „virální trend“. Lubinec zdůraznil, že tyto praktiky, které zahrnují násilné zatýkání a ojedinělé pří-pady bití, se šíří a vyvolávají značné oba-vy o dodržování práv ukrajinských obča-nů během mobilizace. „Situace, kdy jsou lidé násilně zadržováni na ulicích a někdy i fyzicky napadáni, se stala alarmujícím problémem,“ uvedl ombudsman. Podle dřívějších zpráv z ukrajinských médií, kte-ré ale nyní zřejmě ombudsman nezmínil, přišlo při násilném zatýkání příslušníky TCK několik lidí o život. Lubinecovo pro-hlášení poukazuje na rostoucí napětí mezi potřebou posílit ozbrojené síly a zajištěním základních práv obyvatel. Ombudsman vy-zval k okamžitému zavedení mechanismů, které by zabránily dalšímu zneužívání pra-vomocí ze strany TCK a zajistily transpa-rentnost a zákonnost v procesu odvodu.

Na sociálních sítích se možná i dva roky neustále objevují stovky videí, kdy jsou lidé přepadáni a násilně zadržováni na ulicích, v obchodních centrech, v blízkosti metra

i na soukromých pozemcích a v domech příslušníky TCK za použití hrubé fyzické síly. Členové TCK také například úmysl-ně vyprovokovali dopravní nehody, aby tak násilně zastavili cyklisty nebo moto-cyklisty, které pak „odvedli“ a poslali na frontu. Posléze neumožňují advokátům vidět zadržené osoby, čímž jim brání ve výkonu jejich zákonných práv. Zatajují informací o zadržených občanech. Pří-buzní a lidskoprávní aktivisté nemohou získat informace o místě pobytu takto „odvedených“. Zadržení lidé jsou nuceni podepisovat různé dokumenty, aniž by byli informováni o jejich obsahu nebo právních důsledcích. Často jsou osoby zadrženy bez řádných důvodů. Jsou zná-my případy, kdy byla mobilizační opatře-ní uplatněna u osob, které mají zákonný důvod k odkladu nebo mobilizaci vůbec nepodléhají (studenti, osoby se zdravot-ním postižením, občané pečující o vážně nemocné příbuzné apod.). Například je-den muž, který sám pečoval o své dítě, byl doslova „sebrán“ na ulici a dítě skončilo u sousedů. „Systémová povaha a rozsah těchto porušování práv vyžaduje naléhavá rozhodnutí na státní úrovni, aby bylo za-jistiště dodržování lidských práv v rámci mobilizačního procesu,“ uvedl Lubinec.

Přitom takto „rekrutování“ lidé často ne-dostanou odpovídající výcvik a jsou vel-mi rychle poslání přímo do bojů na fron-tu, kde pak nemají moc šancí na přežití.

ZBROJOVKY HLÁSÍ REKORDNÍ ZISKY

České zbrojovky zaznamenávají rekordní zisky, válka na Ukrajině je výborný kšeft a proto není divu, že evropské vlády včetně té české nemají zájem na jejím ukončení. Holding Czechoslovak Group (CSG) loni meziročně ztrojnásobil čistý zisk, vydělal přes třináct miliard korun. Daří se i dal-ším zbrojařským firmám. Společnosti na-víc předpokládají, že letos ještě porostou. No a my jako pracující jim to zaplatíme, když vláda navýšila rozpočet pro armádu.

Jak uvádí CSG evropské zakázky loni bez Ukrajiny tvořily necelých 44 procent příjmů holdingu. Podobná část pak šla z dodávek zbraní na Ukrajinu. Firma před-pokládá, že významně poroste i letos. Plánuje navyšovat výrobu a doufá, že uzavře akvizici v Německu. Největší český zbro-jařský holding čítá přes sto firem. V téměř čtyřiceti jeho závodech primárně v Evro-pě a USA pracuje přes čtrnáct tisíc lidí. Společnost loni za víc než padesát miliard koupila amerického výrobce malorážové munice Kinetic Group, stala se tak jed-ním z jejích největších výrobců na světě.

Daří se i dalším českým zbrojovkám, výnosy Colt CZ Group SE loni stouply meziročně o polovinu, a to na více než 22 miliard, zisk byl téměř dvě miliardy. Firma loni prodala 634 tisíc zbraní. V Česku loni utržila skoro čtyři a půl miliardy, a to i kvůli nákupům ministerstva války. Výrazně lepší výsledky předpo-kládá i další přední zbrojařská společ-nost STV Group. Ročně chce vyrábět až 300 tisíc kusů dělostřeleckých granátů.

Zatímco česká vláda na pracující lidi kašle, a stále méně lidí si může vzít úvěr na bydlení, pro zbrojařské firmy a její vlastníky přišla s dalšími pobíd-kami a výhodami. Navýšit výrobní ka-pacity má českým zbrojařům pomoci program EGAP. Ten umožní pojištit úvěry až za pět miliard korun. Pojiště-ní umožní, že mají daleko větší šanci investiční úvěr získat a pokud ho zís-kají, tak za lepších podmínek. Na byt či dům úvěr jako pracující nedosáh-nete, ale může vás těšit, že vlastníci a výrobci zbraní to budou mít snadnější.

ČESKÁ VLÁDA – BANDA VÁLEČNÝCH ŠTVÁČŮ

Česká vláda, v čele s premiérem Petrem Fialou, který se nechal slyšet, že „jsme ve válce“, se stal užitečným poskokem českých zbrojovek a dalších domácích i zahraničních finančních skupin a firem, které vydělávají na válce na Ukrajině. Kolik si sami nahrabali v rámci české muniční iniciativy a další pomoci ukrajinské vládě se dozvíme až s odstupem času. Vláda sice nemá na školství nebo na adekvátní pomoc pro lidi postižené povodněmi na severu Moravy, ale za to našla bez

ARMÁDA DOSTA- NE DESÍTKY MILIARD NAVÍC!

Vláda připravuje rozsáhlé navýšení rozpočtu pro armádu, které by mělo přinést miliardy korun navíc na výzbroj armády. Přibližně o třicet miliard korun si tak meziročně polepší ministerstvo války. Hospodařit má s téměř 190 miliardami, což s rezervou překročí hranici doporučenou NATO.

Premiér a válečný štváč Petr Fiala z ODS už začátkem února řekl, že ve finančním plánu na rok 2026 se výdaje na obranu zvýší na 2,1 až 2,2 procenta HDP, aby Česko s jistotou dosáhlo na minimální dvouprocentní strop NATO. Spolu s několika miliardami korun z jiných rezortů má země vynaložit na militarismus kolem 195 miliard korun, z toho přes 185 miliard má dostat samotné ministerstvo války.

Ministr financí Stanjura přichází se změnou rozpočtových mantinelů po debatě s evropskými politiky. Je totiž pravděpodobné, že s ohledem na aktuální geopolitickou situaci umožní Rada EU členským zemím výjimku z fiskálních závazků, aby mohly dozbrojit své armády. S vyzbrojováním české armády na dluh problém nemá ani opozice. Co přiznal i stínový premiér a místopředseda ANO Karel Havlíček v pořadu CNN Prima News: „V případě, že budeme ve vládě, jsme připraveni výdaje na obranu zvyšovat.“ Takže je vidět, že mezi pravicovými vládními i opozičními politiky není rozdílu, co se týče militarismu a kšeftů pro zbrojařské firmy.

Vláda tak má v plánu zvyšovat výdaje na militarismus na tři procenta HDP do roku 2030, protože je téměř jisté přijme i červnový summit NATO v Haagu. České a evropské politiky nezajímají obyčejní pracující lidé – teď se bude strašit válkou, zbrojit a my to budeme muset zaplatit tím, že se opět budeme utahovat opasky a chudnout! A strachovat se, aby nás násilím nenavlékli do armádních uniforem a neposlali umírat do další války. Dovolíme jim to? A nebo se tomu aktivně postavíme v protiválečném a antimilitaristickém hnutí?

problémů přes 1 miliardu korun ve státním rozpočtu jako „svůj“ dar do zmiňované muniční iniciativy. Jenomže ne z vlastní peněženky, ale z veřejných prostředků nás všech. Po celou dobu částku, kterou česká vláda věnovala, cudně tajila, a prozradila to až ministryně války Černochová z ODS v nedávném pořadu Otázky Václava Moravce. Černochová se neopomněla pochlubit, že se za loňský rok pro Ukrajinu podařilo zprostředkovat dodávky přibližně 1,5 milionu kusů dělostřelecké munice různých ráží. Letos jsou podle ní peníze zajištěny zhruba do podzimu. Česká muniční iniciativa dodala do konce letošního dubna na Ukrajinu dalších 400 tisíc kusů velkorážové munice. Ministr zahraničí Lipavský (dnes nestraník, dříve člen Pirátů) na začátku dubna uvedl, že se pro iniciativu podařilo získat další finanční zdroje od Kanady, Norska, Dánska a Nizozemska.

Čeští politici, tak pomocí této muniční iniciativy zajistili další miliardové zisky pro své přátele z českých zbrojovek, za co se jim jistě dobře odmění. Není divu, že česká vláda společně s dalšími představiteli EU nemají zájem na ukončení bojů na Ukrajině a zahájení mírových jednání. Válka je dobrý byznys pro politiky i kapitalisty. Jak ukazuje jejich podpora Izraele a jeho dobytčného válečného tažení, jim na životech obyčejných lidí – v Palestině, Ukrajině či kdekoli jinde nezáleží. To, že jim je lhostejný i osud lidí na Ukrajině, které NATO využilo v zástupné válce s cílem oslabit Rusko nepřímou v diskusním pořadu řekla i ministryně Černochová. Podle ní Ukrajině nejvíc pomůže, když bude mít dostatek vojenského materiálu, aby se ještě nějakou dobu dokázala bránit. „Než dojde k mírovým jednáním“. Pamatujme si lidové rčení: „politiky válčí, lidé umírají!“ A budou i nadále, pokud jim neřekneme NE a nespojíme se v silné protiválečné hnutí.

1.MÁJ: PRYČ S VÁLKOU! PRYČ S KAPITALISMEM!

První máj není jen o průvodech a heslech z minulosti. Je to den, kdy si připomínáme, že změna světa je v našich rukou. Jsme ti, kdo dělájí ve skladech, obsluhují v kavárnách, makají ve fabrikách i ti, kdo studují a chystají se do práce. Jsme generace, kterou vykořisťují, štvou do války a nechávají platit za krize, které nezpůsobila.

1.máj není den vlaječek a klobás, ale den boje za důstojný život, spravedlnost a svobodu pro všechny pracující. Je to připomínka toho, že naše práva nikdy nebyla darem shora – byla vydobytá protestem, stávkami a odhodláním postavit se mocným a bohatým. Dnes čelíme nové hrozbě. Vlády po celém světě zbrojí, připravují se na války, které mají obětovat další generace pracujících lidí. Miliony jdou na armádu, zatímco my bojujeme s klesajícími mzdami, drahotou, sociální nejistotou a krizí bydlení. Místo řešení sociálních a ekologických problémů přichází militarizace, válečná propaganda a volání po „národních jednotě“ – ale jen proto, aby nás umlčeli a poslali bojovat za cizí zájmy.

Naši třídní povinností je válkám zabránit. Pracující nemají žádný zájem na zabíjení jiných dělníků – ať už jsou z jakékoliv země. Nepřítel není na druhé straně hranice, ale nahoře – v bankách, firmách a parlamentech – v úzké elitě těch, kteří vládnou, vlastní a rozkazují. Kapitalismus nás dělí na bohaté a chudé, štvou nás proti sobě kvůli barvě pasu nebo uniformy. Ale války nejsou v našem zájmu. Skutečný mír nezajistí tanky ani bombardéry, ale solidarita mezi pracujícími. Naším úkolem je spojit se – místo bojovat mezi sebou, bojovat za mír. Odmítáme zbrojení, militarizaci škol, armádní propagandu i politiku,

prvomájové prohlášení Dezertéra

která nás vede do dalších konfliktů. Nechceme budoucnost plnou násilí, nejistoty a práce bez smyslu. Potřebujeme spojit síly napříč hranicemi, odmítnout nacionalismus a říct jasně NE válce i systému, který ji plodí. Kapitalismus je válka – válkou proti nám všem. Proto letos na 1. máje neoslavujeme jen minulost. Připomeňme si, že úkolem dneška je zastavit zbrojení a militarismus, a vybojovat svět, kde bohatství patří těm, kdo ho tvoří – ne těm, kdo na nás vydělávají. Chceme svět bez vykořisťování, bez válek, bez strachu o zítřek. A ten nevznikne sám – musíme za něj bojovat. Ve školách, v práci, v ulicích. 1. máj je náš den – den odporu, solidarity a naděje. Přidej se! Nebojujme mezi sebou, bojujme za mír a konec kapitalismu!

1.MÁJ : PRYČ S VÁLKOU! PRYČ S KAPITALISMEM!

Nebojujme mezi sebou, bojujme za
mír a konec kapitalismu!

Samozřejmě, že ano. Kdyby se dělala olympiáda v počtu generálů na hlavu, Česká republika by odjela s platinovou medailí. Generálů máme opravdu na rozdávání. Více než válečných misí. Více než tanků. Více než jídla v armádních kasárnách. Podívejme se, co říkají statistická armádní data: počet profesionálních vojáků je cca 24 000, avšak počet generálů je přibližně 200!!! To znamená, že na 1 generála vychází přibližně 120 vojáků.

A teď pozor, něco pro fajnšmekry vojenské techniky: bojeschopných tanků: údajně 30 až 40, pokud zrovna nečekají na náhradní díly z Belgie nebo Aukra, bojeschopných bitevních vrtulníků: 0 – Mi-24 jsme darovali na válku na Ukrajině, a nové teprve budou, bojeschopných stíhaček: 14 švédských Gripenů, z toho pár je vždy na údržbě nebo na focení na leteckých dnech, bojeschopných generálů: neznámý počet, ale odhadem „tak pět“, co ještě ví, kde je předek pušky. Takže kdo by čekal tankovou armádu, musí si vystačit s plukem PowerPointu a perkusní pěchotou.

A přesto všechno, máme generály na všechno. Na obranu, útok, PR, výstavbu, kyber, drony, přehlídky i pro jistotu jednoho na odemykání kantýny. To už není armáda vojáků, ale sbírka uniformovanících naftalínem. Pochodujeme spíš po chodbách ministerstva než po cvičišti. A takovou koncentraci metálů nemají ani ve výloze zlatnictví po vánočním výprodeji.

MÁME NEJVÍCE GENERÁLŮ NA SVĚTĚ?

A tak máme armádu plnou generálů, co nikdy nevelili ani týmu u šipkového turnaje. Nevadí to ničemu, protože, jak nás učí ve škole vlastenectví, jsou „naši“. Protože mají medaili. Protože mají kravatu. A my kravaty a autority respektujeme.

Což o to, že je klasická trafika, která nikdy nezchladne. Generálem se v českém rybníčku nestáváte, vy jím prostě jste. Stačí si to „zasloužit“. Byl jste 20 let u počítače v generálním štábu? Generál. Dělal jste někdy tiskového mluvčího ministerstva obrany? Generál. Jste kamarád s politikem, který potřebuje pro někoho funkci? Generál, zlatý hříbeček.

Největší sranda je, že spousta těchto generálů už dávno nevelelo. Jsou „ve výsluze“, ale generálský titul zůstává. V Česku totiž generál nikdy opravdu nekončí. Je to lepší než královský titul. Maximálně přejde do lépe placené poroty na Výročí obranných strategií nebo do důchodu s titulem, který nosí s hrdostí až do kremace, samozřejmě v urně s výlozkami, plné hvězdiček tak velkých, že se s nimi dá klínovat dveře od bunkru.

Kolik to stojí, a co za to dostaneme? Každý takový generál stojí měsíčně desítky tisíc. K tomu služební auta, byty, sekretárky, uniformy se šířkou ramen jako vrata od stodoly, medaile jak od kolotočáře a pravidelné zahraniční mise, rozuměj „turistika v maskáči“. A to vše z peněz nás obvyčejnejch blbců – pracujících lidí, co platíme daně a máme pocit, že „to někdo řídit musí“.

Až se bude střílet, bude kdo by stílel? Na jednoho generála připadá přibližně 120 vojáků. Ale z těch 120 je polovina u počítače, část v kuchyni a někdo na misi. Takže až česká vláda někomu vyhlásí válku, nebo ji někdo vyhlásí nám, pravděpodobně se bude bránit pět vojáků a jeden generál jim bude radit z konferenčního hovoru na Malorce.

Takže ano, máme nejvíce generálů na světě? Na počet vojáků určitě. Pro srovnání, ve Spojených státech připadá zhruba jeden generál na 1 400 vojáků, v Německu je to okolo jednoho na 900. My jsme tedy opravdu světová velmoc, aspoň co se týká výlozek. A ne, není to vtip. Ale kdyby byl, byl by to nejdražší vtip českém státním rozpočtu.

PODLE PREZIDENTA PŮJDEME NA JEHO ROZKAZ UMÍRAT VE VÁLCE! OPRAVDU?

Prezident Petr Pavel se nechal v médiích slyšet, že bychom v případě ohrožení českého státu vzali do rukou zbraň a šli bojovat. Avšak anketa na jednom z českých zpravodajských webů dopadla úplně opačně – podle ní by šlo v případě války bránit zemi se zbraní v ruce jen 20% a 80% lidí hlasovalo, že by zbraň do ruky nevzalo? Proč? No zkusíme vám odpovědět! Ano, pane prezidente, nebo vlastně generále a nejvyšší veliteli, vezmeme jako antimilitaristé a odpůrci války jednou zbraně do rukou, ale před lidmi jako jste Vy.

Co bychom tu bránili pane prezidente? Vaše zlato a peníze uložené v kampaních? Vaše banky a továrny vašich přátel? Co bychom tu měli bránit? Vaše životy, kdy budete vše sledovat z Karibiku? Nebo snad naše nízké mzdy, zatímco vaši přátelé vydělávají z naší práce miliardy a my živoříme a strachujeme se jestli budeme mít na nájem, energie, jídlo a školní potřeby pro své děti? Pane prezidente, lidem do ruky zbraně nedávejte. Raději nedávejte. Nebo dejte a rychle utečte.

Armádu i přes milionový náborový příspěvek posílilo za poslední dva měsíce 11 mužů a 2 ženy. 1452 vojáků jí naopak za stejnou dobu opustilo. Důrazně opakujeme, že bránit se budete muset Vy. Před námi. Mladí se nehlásí do armády a starší ji opouštějí. Proč asi? Kupujete zbraně: 400 tanků, letadla, miny, a kdo je bude obsluhovat? Někdo z těch 200 generálů? Kupte těch 800 děl které potřebují devíticennou obsluhu a obsadte je hradní hudbou, nebo kucháři... Nakupte dalších 100 obrněnců a naložte do nich 60ti leté pány z autoparku. Spásou budou jistě i F-35. Stíhačky, kde funguje jen katapult a které nikdo nechce. I testovací piloti se s nimi bojí létat...

Ne, my nemáme co bránit. To co budeme bránit a bráníme jsou naše rodiny a životy. Ale fakt se nebojíme Putina, i když si myslíme, že je podobný politický šmejd jako Vy! Bojíme se EU, NATO a dosazených lidí, jako jste Vy. Protože lidé jako Vy jste váleční štváči a sluhové zbrojařských firem a všech bohatých, kteří na válce, strašení válkou a na militarismu vydělávají obrovské peníze. Takže dobrá rada na závěr pane prezidente, dejte lidem do rukou zbraně, ale nejdříve raději emigrujte.

POMOZ NAJÍT DISTRIBUČNÍ MÍSTO VE SVÉM MĚSTĚ!

MÁŠ OBLÍBENOU HOSPŮDKU, KAVÁRNU, ČAJOVNU NEBO TŘEBA ANTIKVIARIÁT? ZKUS TAM DOMLUVIT MÍSTO PRO DISTRIBUCI DEZERTÉRA!

PROČ JSME ANTIMILITARISTY?

stručný úvod do antimilitarismu

Antimilitarismus vznikl v dělnickém hnutí a vychází z jednoduché pravdy: pracující nemají žádný důvod zabíjet se ve válkách mocných. Nejsme pacifisté – věříme, že lidé mají právo se bránit. Ale odmítáme bojovat za cizí zájmy, za státy, šéfy a politiky, kteří nás vykořisťují.

Války nejsou v našem zájmu. Jsou vedeny pro zisky bohatých, o ropu, trhy a vliv. Na frontu ale posílají nás. Proč bychom měli zabíjet dělníky z druhé strany hranice, kteří jsou ve stejné situaci jako my?

Vlastenectví je past. Má nás přesvědčit, že jsme na jedné lodi s těmi, kdo nás ovládají. Ale my nejsme. Odmítáme stát při hymně a umírat za vlajku, která nám nepřinesla nic než bídu, policejní brutalitu a šikanu.

Skutečný hrdina je ten, kdo válku odmítne. Podporujeme dezertéry, odpírače, sabotáže vojenské výroby, demonstrace i stávky. Musíme se organizovat napříč hranicemi, spojit se s pracujícími na „opačné straně“ a postavit se proti válce i systému, který ji plodí – kapitalismu.

Bojujme za jiný svět. Proti militarismu, proti vládě bohatých, za mezinárodní solidaritu, za spravedlivou společnost bez válek, bez otročení a bez hranic.

Souhlasíš? Tak jsi antimilitaristou, i když si za něj dosud neoznačoval. Spoj se s ostatními v kolektivu kolem redakce Dezertéra.

HISTORIE ANTIMILITARISTICKÉHO SYMBOLU ZLOMENÉ PUŠKY

Agitace proti válce a zbrojení, proti militarismu a válečným výdajům byla jedním z hlavních bodů činnosti dělnického hnutí od prvních jeho počátků a bylo vždy živě diskutováno o tom, jak se zachovat v případě nebezpečí války nebo jejího vybuchnutí.

Antimilitarismus tak můžeme vysledovat již od vzniku První internacionály (Mezinárodního sdružení pracujících), která už od roku 1867 přijímá rezoluce proti zbrojení a ukládá sekcím pracujících v jednotlivých státech boj proti militarismu a válce.

Odpor proti válce, militarismu a odvodům do armády, tak můžeme vysledovat v české dělnické hnutí od konce 19. století a stále zřetelněji počátkem 20. století. Kdo by neznal antimilitaristu, anarchistu a básníka Fráňu Šrámka, který publikoval v roce 1903 svoji první antimilitaristickou báseň na stránkách časopisu „Práce“. V rámci českého dělnického hnutí se proti militarismu stavěly všechny tehdejší jeho proudy reprezentované sociálními demokraty, národními socialisty a anarchisty. Ti poslední jmenovaní se nejvíce zasloužili o jeho rozšíření především v jeho počátcích a stali se inspirátoři pro ostatní proudy. Největší kus práce pak odvedli mladí národní socialisté i proti vůli starých vůdců.

V prosinci 1902 založil francouzský odborář Georges Yvetot francouzskou Antimilitaristickou ligu. Z potřeby mezinárodní koordinace antimilitaristů je z iniciativy právě anarchistů v červnu 1904 uspořádán Antimilitaristický kongres v Amsterdamu, kterému předsedal bývalý luteránský pastor a nizozemský politik Ferdinand Domela Nieuwenhuis. Tam bylo rozhodnuto o založení Mezinárodní antimilitaristické asociace. Utvořen byl mezinárodní výkonný výbor, ve kterém zasedali zástupci antimilitaristických organizací z mnoha zemí Evropy. Budovu pro sídlo organizace v Paříži poskytl jeden z největších francouzských odborových svazů Generální konfederace práce (CGT).

V organizaci působili nejrůznější antimilitaristé, pacifisté, zástupci různých proudů dělnického hnutí. Jednota panovala na tom, že pokud bude vyhlášena válka, dělníci mají vyvolat protiválečné protesty a generální stávku. Rakousko-uherskou sekci ve vedoucím výkonném výboru reprezentoval český novinář, anarchista a odborář Karel Vohryzek. Ten jako člen odborového svazu České federace všech odborů (ČFVO) a zároveň vydavatel jejího odborového časopisu „Omladina“ informoval o konání sjezdu i založení české sekce antimilitaristické internacionály. Mezi dělníky bylo přistoupeno k zakládání místních skupin. Samozřejmě tajných a působících v ilegalitě kvůli pronásledování antimilitaristických myšlenek úřady. A právě v roce 1904 se na stránkách časopisu „Omladina“ poprvé vyobrazuje antimilitaristické logo symbolizující ruce se zlomenou puškou. Jedná se o logo, které bylo použito hned při prvním vydání na stránkách časopisu antimilitaristické internacionály „L' Action Antimilitariste“ dne 15. září 1904.

Zatímco antimilitaristé ve Francii čelili represím, bylo sídlo antimilitaristické internacionály přeneseno do Nizozemí. Kde se symbol rozbité pušky opět v lednu 1909 objevil na obálce časopisu „De Wapens Neder“ (Pryč se zbraněmi). Perzekuci a pronásledování museli čelit také antimilitaristé v Čechách, respektive tehdejším Rakousku – Uhersku.

Někdy v rozmezí let 1906 – 1907 vzniká také originální české antimilitaristické logo jehož autorem není nikdo jiný než slavný český malíř a karikaturista Josef Lada. Důkaz, že je jejím autorem chybí, protože v době tvrdé perzekuce autor nechtěl riskovat vězení. Avšak styl loga jasně ukazuje na jeho typický rukopis. Navíc v té době působil a spolupracoval s redakcemi českých anarchistů a antimilitaristů,

kde mimo jiné přispívá do jejich časopisu „Chuďas“ vydávaný právě již zmínovanou ČFVO a Karlem Vohryzkem.

Antimilitaristické logo se pak používalo a nosilo jako kovový odznáček. Populární bylo společně s Šrámkovo antimilitaristickými písněmi mezi mladými dělníky a studenty, kteří nesouhlasili s jejich odvodem do armády. Doplněno bylo antimilitaristickým sloganem „Ni muže, ni haléře na militarismus“. Jestli se odznáček dochoval v něčí soukromé sbírce či pozůstalosti se nepodařilo dohledat. Jak české antimilitaristické logo vypadalo je známo díky vydání knihy „Český antimilitarismus: kus historie a trochu vzpomínek“, které vydal národně socialistický antimilitarista Emil Špatný v roce 1922. Obálku této knihy mu ilustroval právě Josef Lada.

Nepoužívalo se jen Ladovo logo, ale i různé další verze okopírované od zahraničních skupin. Jedním z výrobců byl antimilitarista a anarchista Václav Rejzek, který v té době pobýval v Radostíně u Sychrova na Liberecku. Sociální demokraté i národní socialisté měli jistě také své výrobce, kteří však také museli být obezřetní, aby se nedostali do hledáčku státní policie.

Mezinárodní antimilitaristická asociace od roku 1921 spolupracuje s novou War Resisters' International – Internacionálou odpůrců války (WRI), která působí dodnes. Zatímco Mezinárodní antimilitaristická asociace zanikla v roce 1940 v souvislosti s perzekucí ze začátkem druhé světové války. War Resisters' International začala symbol rozbité pušky používat teprve v roce 1931. WRI, americká pobočka WRI, začala logo rozbité pušky používat až o několik let později. Zpočátku hlavičkový papír WRI a další materiály místo loga jednoduše uváděly motto „Války přestanou, když muži odmítnou bojovat“. Dnes je hlavním časopisem War Resisters' International „The Broken Rifle“ (Zlomená puška).

VÝDAJE NA OBRANU STOUPLY NEJVÍČ OD KONCE STUDENÉ VÁLKY

Celosvětové vojenské výdaje se loni zvýšily o 9,4 procenta na 2,72 bilionu dolarů (téměř 60 bilionů Kč), což je největší meziroční nárůst od konce studené války. Vojenské výdaje loni stouply desátý rok za sebou, uvedl v pondělí Stockholmský mezinárodní ústav pro výzkum míru (SIPRI). K rekordnímu růstu přispěly hlavně výdaje na zbrojení v Evropě a na Blízkém východě.

„Více než sto zemí po celém světě zvýšilo v roce 2024 vojenské výdaje. Protože vlády čím dál více upřednostňují vojenskou bezpečnost na úkor jiných rozpočtových oblastí, mohou mít ekonomické a sociální kompromisy v příštích letech značné společenské dopady,“ uvedl výzkumník Xiao Liang ze SIPRI. Vojenské výdaje v Evropě včetně Ruska a Ukrajiny se loni podle SIPRI zvýšily o 17 procent na 693 miliard dolarů, což byl hlavní důvod rekordního nárůstu výdajů na obranu v Evropě. Výdaje se zvedly ve všech evropských zemích kromě Malty.

V Rusku vojenské výdaje podle odhadů SIPRI loni stouply na 149 milionů dolarů, což je nárůst o 38 procent. Představuje to 7,1 procenta HDP a skoro pětinu výdajů vlády. „Rusko opět výrazně zvýšilo své vojenské výdaje a rozšířilo mezeru mezi svými a ukrajinskými výdaji,“ uvedl Diego Lopes da Silva ze SIPRI. „Ukrajina aktuálně dává všechny vybrané daně na svou armádu,“ poznamenal. „Německo zvýšilo výdaje na obranu o 28 procent na 88,5 milionu dolarů,“

uvedl další představitel SIPRI Lorenzo Scarazzato. Dostalo se tak na čtvrté místo v žebříčku. Polské výdaje stouply o 31 procent na 38 miliard, což představuje 4,1 procenta HDP. Výdaje NATO na zbrojení dosáhly 1,5 bilionu dolarů, což je 55 procent vojenských výdajů ve světě. V USA stouply výdaje na obranu o 5,7 procenta na 997 miliard dolarů, což představuje dvě třetiny výdajů NATO. Více než dvě procenta HDP dává na obranu 18 zemí aliance. Německo a Francie však mezi nimi se svými 1,9 procenta nejsou.

Po USA vydává na armádu nejvíce peněz Čína, její vojenské výdaje meziročně stouply o sedm procent na 314 miliard. Její výdaje představují polovinu výdajů na obranu asijskopacifické oblasti. Japonsko zvýšilo výdaje na obranu o 21 procent na 55 miliard, což je největší nárůst od roku 1952.

Výrazně stouply výdaje na obranu v oblasti Blízkého východu, kde dosáhly 243 miliard dolarů, což je meziroční nárůst o 15 procent. Vojenské výdaje Izraele se vloni zvýšily o 65 procent na 46,5 miliardy dolarů. Je to největší meziroční nárůst od šestidenní války v roce 1967. Podíl výdajů na obranu Izraele činí 8,8 procenta HDP. V Libanonu stouply výdaje na obranu o 58 procent na 63,5 milionu dolarů. Výdaje Íránu klesly o 10 procent na 7,9 miliardy dolarů, což je důsledek sankcí.

DNEŠNÍ DEN PATŘÍ HRDINŮM

Dnes se slaví Mezinárodní den odpůrců vojenské služby. Tedy odvážlivců, kteří jsou jedinými skutečnými vítězi války. Válka se totiž nedá vyhrát, vítězství je tu jen pro oligarchy, politiky, generály a idioty. Ale obyčejný člověk vždy vyjde jako poražený – a prohrává to nejvážnější, svůj život, či život svých blízkých, domov, bezpečí. Tedy ty skutečné lidské hodnoty, jež se nedají koupit, přesto se z nich kapitalisté snaží odčepovat obchodovatelnou komoditu.

Naši dělníci bratři na Ukrajině umírají. Umírají na obou stranách už 11 let, aby korporace jako Monstanto mohli vykoupit levné půdu. Banda magorů vraždí děti či babičky a tvrdí, že jsou teroristé. Muže odchyťává na ulici a násilím se je snaží narvat do dodávek a odvézt na frontu, jako dobytek na jatka.

Tito muži se ale čím dál více brání. Nejen, že se schovávají, utíkají z vlasti a dost často tím i riskují vlastní život (takovým příkladem je třeba příběh Vladyslava Dudy), ale zároveň jsme zaznamenali mnoho útoků na náborová střediska a vojenské objekty. Lidé už toho mají dost a odmítají být užitečnými poskoky světového zbrojního korporátního diktátu.

Jen tak dál, bratři a sestry. Bojujte! Bojujte proti válce všemi možnými způsoby, protože jinak s vámi mocipáni budou zametat dál. Každý dezertér, každý odmítač a každá matka, která schovává své syny před odvodními komisari náš přibližuje k míru. - Nicol J.

8.KVĚTEN: KO- NEC HRŮZ DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY

Před 80 lety v Evropě skončila druhá světová válka. Ta sužovala evropské obyvatelstvo šest let a přinesla miliony obětí nejen na frontách, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Druhá světová válka skončila – ale její trosky dýmají dál v myslích a dějinách. Miliony mrtvých, rozvrácené životy, genocida a zničené země a generace jsou výsledkem nelidského kapitalistického systému, který dal přednost ziskům před lidmi, poslušnosti před svědomím a rozkazům před solidaritou. Je připomínkou a varováním, že fašismus a nacismus se nerodí v hlavách vyšinutých jedinců, ale na ochranu bohatých proti pracujícím, aby byl schopen potlačit terorem a válkou emancipační hnutí pracující většiny. Fašismus je záchránná pojistka kapitalismu, ve kterém žijeme a může být kdykoliv znovu použit proti nám, když se budeme dožadovat víc svých oprávněných práv než se našim šéfům a bohatým bude líbit.

Jako antimilitaristé a antimilitaristky, jenž odmítáme umírat ve válkách vyvolaných mocnými a bohatými nezapomeneme – ale ani nebudeme nikdy mlčet! Odmítáme militarismus ve všech jeho podobách – ať už nosí uniformu nebo drahé sako a kravatu. Nevěříme generálům, politikům ani bohatým kapitalistům.

Dnes stojíme na prahu třetí světové války. Válka totiž nezačíná výstřelem – ale přípravami. A toho jsme dnes svědky! Politici naplno spustili zbrojení, válečnou propagandu, rozdělování lidí a pěstování nenávisti. Proto nesmíme čekat – musíme se sdružovat, spojovat a vzdorovat už dnes.

Kapitalismus rodí války. Zatímco mocní profitují z výroby tanků, letadel a munice, obyčejní lidé umírají v zákopech nebo ve svých domovech zasypaní pod troskami po bombardování. Dokud bude svět rozdělen na bohaté a chudé tj. na vykořisťovatele a vykořisťované, války budou přicházet znovu.

Proto říkáme: už nikdy! Mír není dar – je výsledkem boje!

UŽ NIKDY VÍCE VÁLKY!

ZBROJENÍ JE PROBLÉM, NIKOLI ŘEŠENÍ

Již delší dobu se pozastavuji nad fenoménem, který pracovně nazývám „militarizace myslí“, kdy se apely na zvyšování výdajů na zbrojení staly jakousi posvátnou krávou, již není radno zpochybňovat. V České republice dochází k pozoruhodnému názorovému průniku mezi liberálními politikami a novináři s nominálně levicovými periodikami a publicistikou, kdy je nutné zbrojit ospravedlňována ruskou hrozbou, zatímco jakékoli diplomatické aktivity jsou už tři roky odsuzovány jako mnichovanství a kolaborace s Kremlem.

Ale i ti, kdo podporovali Bidenovu strategii neustálého vyzbrojování Ukrajiny bez jasné a konkrétní koncepce na ukončení bojů, si musí být vědomi faktu, že veškeré válečné konflikty končí za diplomatickým stolem. I příměří uzavřené v Gaze mezi Hamásem a Benjaminem Netanjahuem - třebaže jej Izrael neustále porušuje - je samozřejmě nesouměřitelně lepší než každodenní vraždění civilistů a masivní destrukce. Totéž platí pro každý konflikt, včetně ukrajinského. Je přirozeně rozdíl mezi klidem zbraní a trvalým mírovým uspořádáním, nicméně poslušnost těchto kroků je logická.

Kreml za tři roky válčení na Ukrajině dokázal zabrat pouze 20 procent ukrajinského území. Moskva je ochotna s Trumpovým Bílým domem jednat o ukončení ukrajinského konfliktu a rozdělit si válečnou kořist, což skutečně neodpovídá za vlasy přitaženým a nepodloženým úvahám o „hrozbě nového Hitlera“, i když záľusk na přírodní bohatství ruskou agresí zbídačené Ukrajiny vnímám jako mimořádné odporný ekonomický imperialismus. Koneckonců argumentační klam Reductio ad Hitlerum se stal oblíbeným nástrojem celé řady amerických administrativ bojujících proti stále novým a novým hitlerům - tu v Panamě, tu v Iráku nebo Srbsku. Zablokování diplomatických možností na řešení všemožných krizí zvýváním

Mnichova a Chamberlaina je pak třeba chápat jako další cynický trik Bílého domu, a to už od doby korejské války.

Stoupenci neustálého vyzbrojování Ukrajiny mi do dnešních dnů nepředložili věcné a konkrétní argumenty, jakým způsobem by válečné útrapy na Ukrajině ukončili. Samozřejmě, že i já bych si moc přál, aby Ukrajina nepřišla ani o píd svého území, nicméně neexistuje žádný reálný způsob, jak tohoto cíle dosáhnout. Problém není ani tak v nedostatku účinných zbraní a munice, jako v nedostatku vojáků, nemluví o iminentním riziku jaderné konfrontace, před níž letos v lednu varovali vědci z The Bulletin of the Atomic Scientists.

USA a Rusko se nakonec dohodnou na příměří na Ukrajině, ať se nám to líbí, nebo nelíbí. Pokud Američané preferují svou vojenskou stopu v Evropě, evropské země budou muset volky nevolky koncipovat vlastní obrannou strategii. Avšak již nyní vynakládá Evropská unie zhruba dvakrát až třikrát více finančních prostředků na zbrojení než Ruská federace. Problém tedy nespočívá ve vynaložených financích, ale v jejich efektivním využití, čemuž podle mého soudu stojí na cestě závazky členských států EU naplňovat diktát Washingtonu v rámci NATO. A v čem vlastně spočívá na ruské hrozbě Evropy? Opravdu někdo soudný věří zkazkám o tom, že by Rusko napadlo nějakou evropskou zemi západně od Ukrajiny, když zjevně nemá ani kapacitu na podmanění celé Ukrajiny? A kde jsou vlastně důkazy pro takové tvrzení?

Nedivím se vůbec pravicovým papalášům v čele s premiérem Fialou a ministryní Černochovou, kteří neustále

Daniel Veselý

volají po zvýšení finančních prostředků na zbrojení - samozřejmě na úkor zdravotnictví, školství, sociální oblasti a resilience a adaptace na klimatickou krizi. To vše v době, kdy se stále více Čechů ocitá v chudobě, a to i v důsledku války na Ukrajině. Horší je to s nominálně levicovými autory, které prakticky vyžadují totéž. Apolena Rychlíková ve svém aktuálním komentáři pro Český rozhlas Plus ostře kritizuje SÓCDEM s názvem Bydlení je naše zbrojení, neboť dle jejího mínění „stavět kampaň tak, že to vypadá, že zbrojení je vedlejší, je nezodpovědné.“

Je to věru paradox, když gangsteři prvního ranku Donald Trump a Vladimir Putin koketují s myšlenkou seškrtnat výdaje na zbrojení o polovinu (ačkoli to zatím vypadá na další trumpovský figl, kdy se finance z jednoho sektoru Pentagonu přesunou do druhého), zatímco „přední česká levicová novinářka“ horuje za zbrojení. Nevšiml jsem si rovněž, že by nominálně levicová média jako Alarm nebo Deník Referendum splnila vládu za vyhazování bůhvíkolik desítek miliard za předražené a poruchové stíhačky F 35 na úkor mnohem palčivějších problémů české společnosti. Neúměrné zisky zbrojařů jsou podle Alarmu a DR zřejmě zcela na místě. Zdá se, jako by kritika výdajů na zbrojení - či kupříkladu existence NATO a jeho úloha v rozpoutání ruské invaze na Ukrajinu - byla v české kotlině tabu i v levicových kruzích.

Snižování výdajů na zbrojení musí být přirozeně reciproční a koncipováno globálně, nicméně zavedená iniciativa vedená v tomto duchu by měla být vítaná, i když přichází z nečekaného směru. Samotné zbrojení je totiž zásadní problém, nikoli řešení. (Britské listy)

ČESKÉ ZBROJOVKY ZVYŠUJÍ KAPACITY. PUŠKY I MUNICI VYRÁBÍ V ČESKU I NA UKRAJINĚ

Čeští zbrojaři si mnou ruce nad neustále zvyšujícími se zisky, jejich zbrojovky na Ukrajinu dodávají mimo jiné i dělostřeleckou munici. Tuzemský válečný průmysl se připravuje na růst obranných výdajů. Do rozšiřování kapacit investují čeští zbrojaři miliardy, výrobu spouští na Ukrajině i ve Spojených státech.

Zvyšováním obranných výdajů, k němuž se zavázala současná česká pravicová vláda spolu s dalšími členskými státy NATO v Evropě. Evropská lidí včetně českého premiéra Petra Fialy na podpořili vznik „koalice ochotných“, která má vojensky podporovat Ukrajinu. Velká Británie je spolu s ostatními připravena podpořit své závazky vojáky na zemi a letadly ve vzduchu. Podle návrhu vlády by se měly výdaje na zbrojení v ČR ze současných dvou procent hrubého domácího

produktu v průběhu „několika příštích let“ zvednout na tři procenta, tedy přibližně 260 miliard korun. Na zvyšování výdajů je ministerstvo války náležitě připraveno. Podle války Černochové má připravené projekty v hodnotě 2,3 procenta HDP. Stejně tak je na nárůst zbrojení připraven i český zbrojní průmysl, který intenzivně zvyšuje své výrobní kapacity. Pro zbrojaře a kapitalisty přicgází tučná léta, no a my jako pracující lidé si zase budeme utahovat opasky, aby oni mohli ještě více vydělat.

Společnost PBS Group je jediným českým výrobcem proudových motorů, které se mimo jiné používají jako pohon bezpilotních letadel a raket. Letos pracuje na zdvojnásobení svých

výrobních kapacit. V letošním roce na základě vývoje mezinárodní situace dojde k dalšímu podstatnému navýšení v rámci celé skupiny. Investice v celkové výši 700 milionů jsou již schváleny a přiděleny na technologie i vývoj. Letos by se měla na dvojnásobná čísla dostat celková produkce zbrojovky PBS Group.

Velkorážní dělostřeleckou municí ráže 155 mm, které má Ukrajina kritický nedostatek, vyrábí přímo v Česku jediná společnost, poličská STV Group. Dosud ročně vyráběla zhruba 100 tisíc těchto nábojů, letos by se ale její produkce měla ztrojnásobit. V těchto týdnech spouští další plnicí linku pro výrobu munice ráže 155 mm. Koncem roku přibude ještě jedna. Zbrojovka tak dosáhne

kapacity 300 tisíc kusů ročně. K tomu modernizovali linku na lití trhavin, která umožňuje výrobu až 200 tisíc minometných granátů ročně. Výrazně zvýšili výrobu plastické trhavin, vyrábí také tankovou municí, ruční granáty, rakety 122 mm GRAD a mnoho dalšího. Celkové investice dosud překonaly miliardu korun. V následujících letech přitom STV Group plánuje investovat dalších pět miliard. Česká republika není ve výrobě munice ještě zcela soběstačná. Některé komponenty stále dovážíme ze zahraničí. Proto se vedení zbrojovky rozhodlo realizovat další investice, které zajistí kompletní výrobu všech muničních komponentů v České republice

Colt CZ Group jako jeden z předních světových výrobců ručních palných zbraní v loňském roce koupil vlašimského výrobce munice, společnost Sellier & Bellot. V listopadu začala na Ukrajině licenční montáž útočných pušek Bren z portfolia České zbrojovky, dceřiné firmy Colt CZ Group. Ta v současné době navyšuje tamní výrobní kapacity. Spolupráce s ukrajinskou stranou probíhá podle plánu. Navýšení výrobních kapacit probíhá v souladu s požadavky ukrajinské strany na dodávky pušek CZ Bren 2 Šich pro armádu a další ukrajinské ozbrojené složky. Sellier & Bellot také na Ukrajinu dodá stroje na výrobu munice z vlastní produkce. Detaily této spolupráce nicméně Colt CZ Group nekomentuje.

Zvýšené výdaje na obranu registruje rovněž největší česká zbrojovka, skupina CSG, jejíž portfolio sahá od těžké bojové techniky až po malorážovou municí. Holding hraje klíčovou roli v české muniční iniciativě, která pro Ukrajinu zajišťuje dodávky žádané dělostřelecké munice ráže 155 mm. Letos začne na výrobě této munice CSG spolupracovat s tamním podnikem Ukrajinská bronetechnika. CSG dodá ukrajinskému výrobcí potřebné know-how a asistenci pro spuštění výroby dělostřelecké munice ráže 155 milimetrů přímo na Ukrajině. Zatímco letos se počítá s výrobou 100 tisíc kusů munice, v roce 2026 by měla produkce přesáhnout hranici 300 tisíc kusů.

Podle šéfa České asociace obranného a bezpečnostního průmyslu Jiřího Hynka je lokalizace výroby na Ukrajině stále častější. „Je to trend, ale moc se o tom nemluví, protože každá taková investice do výrobních schopností může být cílem ruského útoku. Ukrajinská vláda se snaží snížit závislost na dovozu a firem, které se takto angažují na Ukrajině, je podstatně více,“ říká Hynek.

Společnost Excalibur Army z portfolia CSG letos kvůli zvýšení produkčních kapacit otevře ve Šternberku novou výrobní halu. Cílem výstavby nové montážní haly je rozšíření montážních kapacit Excalibur Army kvůli schopnosti montovat větší množství různorodých produktů, například kolových vozidel, houfnic, mostních automobilů, raketometů i pásových vozidel. Nová hala by se měla otevřít v květnu.

ODMÍTÁME ZABÍJET: PROHLÁŠENÍ VOJENSKÝCH ODPÍRAČŮ

U příležitosti Mezinárodního dne vojenských odpíračů sdílíme hlasy odpíračů vojenské služby z celého světa – jednotlivců, kteří se postavili proti válce a militarismu tím, že odmítli sloužit v ozbrojených silách. Tato prohlášení, shromážděná z různých zemí a kontextů, odrážejí přesvědčení a odolnost těch, kteří volí mír před násilím. V době probíhajících konfliktů a rostoucí militarizace nám jejich slova připomínají sílu svědomí a důležitost ochrany práva odmítnout zabíjet.

INAN MAYIS ARU (TURECKO)

Jmenuji se İnan Mayis Aru. Jsem odpírač vojenské služby z důvodu svědomí z Turecka. V roce 2008 jsem prohlásil odmítnutí vojenské služby, a to nejen jako osobní rozhodnutí, ale i jako politický postoj proti militaristickým, nacionalistickým a patriarchálním strukturám, které ovládají život v Turecku.

Turecko nemá právní uznání odmítnutí vojenské služby z důvodu svědomí. Ti, kteří odmítají bojovat, jsou vystaveni tzv. „občanské smrti“. Je nám odepřeno legální zaměstnání, volební právo a přístup k základním službám, jako je sociální zabezpečení a zdravotní pojištění. Čelíme opakovaným trestním stíháním a žijeme pod neustálou právní hrozbou. Byl jsem několikrát stíhán, odsouzen, pokutován a uvězněn – jednoduše proto, že jsem jednal podle svého svědomí.

Přestože jsem se v roce 2017 obrátil na Ústavní soud, stále nepadlo žádné rozhodnutí. Toto zpoždění blokuje mé právo odvolat se k Evropskému soudu pro lidská práva, čímž fakticky umlčuje mé právní prostředky. Mnoho odpíračů je zatlačeno do chudoby nebo nuceno odejít do exilu, a i tehdy čelí novým výzvám, protože mnoho zemí stále neuznává odmítnutí vojenské služby z důvodu svědomí jako platný důvod pro azyl.

Od Palestiny po Myanmar, od Ukrajiny po Súdán, války nadále ničí životy, kultury a budoucnost. Jsme solidární se všemi, které postihly hrůzy militarismu v jejich zemích. Odmítání vojenské služby z důvodu svědomí není jen osobním právem – je to globální akt odporu proti válce.

Poselství je jasné: Řekněte ne organizovanému násilí a ano spravedlnosti, důstojnosti a míru. Děkujeme, že stojíte s námi.

NETIWIT CHOTIPHAISAL (THAJSKO)

Jmenuji se Netiwit Chotiphatphaisal. Jsem odpírač vojenské služby z důvodu svědomí z Thajska. V mé zemi se stále vynucuje vojenská branná povinnost. Od mladých mužů se očekává, že odevzdají svá těla státu, ale tito muži volili jinou cestu. Odmítl jsem brannou povinnost ne ze strachu, ale z přesvědčení. Odmítám myšlenku, že mír musí být dosažen násilím, že poslušnost je důležitější než svědomí.

Militaristické hodnoty prostupují thajskou společností – nejen v kárárnách, ale i v našich učebnách, v naší politice, v tom, jak se mladí lidé učí myslet a vyjadřovat. Tyto hodnoty ztěžují dosažení skutečného vzdělání, demokracie a svobody projevu.

Naším cílem je vzdorovat tomuto smýšlení a místo toho říkáme: naše životy by neměly být nástroji války a naše mysl by neměla být formována strachem.

V tento Mezinárodní den vyjadřuji solidaritu s odpírači po celém světě – s těmi, kteří odmítají zabíjet, s těmi, kteří dávají přednost soucitu před konformitou. Náš postoj může být osamělý, dokonce nebezpečný, ale je také nezbytný. Protože svědomí není slabost. Je to síla. A může být zárodkem spravedlivějšího a mírumilovnějšího světa.

REFUSE WAR

RESIST FOR PEACE

ODMÍTÁME ZABÍJET: PROHLÁŠENÍ VOJENSKÝCH ODPÍRAČŮ

KIM MINHYUNG (JIŽNÍ KOREA)

Dobrý den. Jsem Kim Minhyung, odpírač vojenské služby z důvodu svědomí z Jižní Koreje. Dnes, v Mezinárodní den odpíračů vojenské služby z důvodu svědomí, jsme se sešli, abychom sdíleli naše smýšlení o míru a lidských právech. Stanné právo, které v Jižní Koreji nastalo v prosinci 2024, bylo pro nás významným okamžikem. Tehdy se pasivní odpor jihokorejských vojáků a nenásilný odpor občanů staly rozhodující silou při zastavení stanného práva. To živě ukázalo sílu, kterou máme, když jsme solidární a společně se bráníme.

Výhrada svědomí není jen volbou jednotlivce, ale silným voláním a činem za mír a lidská práva. Pevně věříme, že problémy můžeme řešit dialogem a mírovými prostředky, nikoli silou.

Když se naše hlasy spojí, mohou vyvolat větší ozvěnu. Vzhledem k tomu, že jsem byl svědkem odvážných aktivit každého z vás na vašem místě a mnoha lidí, kteří v Jižní Koreji dlouhou dobu tiše pokračovali ve svých výhradách svědomí, i já jsem se mohl rozhodnout pro námitku. Chtěl bych vám všem upřímně poděkovat. I v budoucnu s vámi všemi budu solidární.

Co si dokážeme představit, můžeme proměnit v realitu. Takže si nikdy nepřestáváme představovat více míru. Děkuju.

**ANDRIJ KONOUVALOV
(UKRAJINA)**

V ukrajinské společnosti v současné době zažíváme tlak na muže. Měli by to být skuteční muži. Existuje morální tlak na účast ve válce, na vedení války, na obranu své země. To platí zejména pro mužské válečné uprchlíky. Pouhé opuštění Ukrajiny je vnímáno jako zrada. Pokud se jim sem podařilo dostat, je samozřejmě snazší prostě mlčet. Pokud uprchli do bezpečí před válkou, pak je pro ně důležitější prostě žít tady v Evropě. Svou roli zde hraje i strach o jejich rodiny. Obávají se, že pokud promluví veřejně, budou pod tlakem.

Mám na Ukrajině mnoho přátel, kterým hrozí odvod do války. Téměř nikdo to nechce. Snaží se tomu vyhnout a nebýt povoláni. Já v tuto chvíli toto riziko nemám.

Když se dívám na situaci na Ukrajině, na situaci některých mých přátel, je mi jasné, že chci být součástí hnutí za odepření vojenské služby z důvodu svědomí. Je zřejmé, jak zhoubné je pro společnost být nucen k vojenské službě.

Je pro mě velmi důležité mít představu o tom, jak se bude moje země rozvíjet, v jaké formě může Ukrajina existovat a udržitelně se rozvíjet.

Po dvou letech války, po stovkách tisíc mrtvých na obou stranách, je jasné, že zbrojení, zbraně a samotná válka nemožnou dosáhnout cílů vojensky smýšlejících politiků. Dialog je jedinou alternativou. Musí to být dialog s kompromisy, s ochotou ke kompromisům. To je jediný způsob, jak zlepšit situaci a vytvořit bezpečnost. To, co nám je nyní prezentováno jako bez alternativy, válka, se ukázalo jako neúčinné.

PROHLÁŠENÍ STUDENTŮ STŘEDNÍCH ŠKOL (IZRAEL)

Od postýlek až po mateřskou školu ví každé dítě v Izraeli přesně, jak bude vypadat jeho raný život: škola, vojenská služba a teprve poté – vstup do „reálného“ světa. Proč se s nošením střelné zbraně zachází jako s dalším školním předmětem? Nábor do armády není jen další etapou života, ale smysluplnou volbou s nesmírnou osobní a politickou vahou. Jakým zájmem a politikám sloužíme, když se přihlásíme do armády?

Od začátku války nám bylo řečeno, že bojujeme kvůli přežití a že nezbyvá nic jiného než zaútočit. Říká se nám, že toto vojenské řešení přivede zpět rukojmí a zaručí naši bezpečnost a že neexistuje žádná jiná alternativa. Po více než roce a půl války chápeme, že narativ, který nám stát káže, není nic jiného než iluze; pod slibem „zničení Hamásu“ vláda zahájila nesmyslnou kampaň pomsty proti palestinskému lidu, která se ani na okamžik nezastavila.

Realita nám říká, že na rozdíl od vládních slibů válka nepřinesla na obě strany nic jiného než zkázu. V Gaze bylo v současnosti zabito nejméně 50 000 lidí, z nichž 70 % tvoří ženy a děti, rukojmí jsou zabíjeni v zajetí, zatímco je na stole dohoda, desítky tisíc Palestinců jsou vysídleny ze svých domovů na Západním břehu Jordánu a během bitev zemřelo přes 800 izraelských vojáků. Zatímco je na stole relevantní dohoda o návratu všech rukojmích a trvalém ukončení války, vláda se zabývá zabíjením a plánováním budoucích osad. Bylo jasné řečeno, že první prioritou této vojenské kampaně je okupace a vraždění

palestinského lidu – nad naší bezpečností, nad veškerou nadějí na diplomatické řešení a nad mírem. To není vůle lidu, tak proč bychom se měli hlásit do služby?

Znovu a znovu jsme svědky dehumanizace a každodenního násilí páchaného na palestinském lidu v podobě kampaní, válek a nájezdů bez jakéhokoli řešení v dohledu. Jen několik kilometrů dělí náš svět od světa, kde jsou teenageři vykořehováni ze svých zničených domovů do táborů pro vysídlené osoby, které jsou také bombardovány. Jejich osud mohl být osudem kohokoli z nás. Chápeme, že násilí je začarovaný, nekonečný cyklus a že řešení problému znamená řešit jeho kořeny. Máme dost statu quo, které trvá již 77 let a které nám nejen upírá mír, ale vyžaduje si na obou stranách daň, kterou nesmíme snášet.

Vzhledem k tomu všemu se odmítáme podílet na uvedeném izraelském nepřátelství a prohlašujeme: Neexistuje žádné vojenské řešení a nikdy nebude. Odmítáme se účastnit frontových linií, působit ve zdravotnických sborech, ve zpravodajských službách. Odmítáme být kolečkem v stroji, který pohání krveprolití, a místo toho vytvoříme realitu spravedlnosti, svobody a rovnosti, o které víme, že je možná. Vyzyváme každého teenagera, aby zpochybnul to, co ví. Ve jménu změny se rozhodujeme odmítnout – kvůli samotné změně!

„SAŠA“ (Rusko)

Dopis od „Saši“ – ruského odpírače vojenské služby z důvodu svědomí. Následuje úryvek ze svědectví mladého Rusa, kterého budeme nazývat „Saša“.

„Za chladného rána 30. září 2022 jsem stál na stanici moskevského metra a srdce mi bušilo, když se ke mně přiblížili dva policisté. Upřeli na mě zrak a požádali mě o doklady. Měli mě odvézt na policejní stanici k „ověření dokladů“, ale věděl jsem, co to znamená – mé jméno bylo zařazeno na seznam uchazečů a život, který jsem kdysi znal, mizel pryč, sevřený neúprosným sevřením systému, ze kterého jsem už nemohl uniknout.“

Následovaly hodiny hrůzy. Byl jsem odvezen do mobilizačního střediska, obklopen policií a bez šance na únik. Než jsem se nadál, byl jsem v autobuse plném rekrutů a mířil do neznáma. Jakmile jsem se dostal do výcvikového střediska, odmítl jsem se smířit se svou situací. Zkoušel jsem se odvolat proti rozhodnutí o mobilizaci v naději, že mi místo toho bude udělena náhradní civilní služba. Podal jsem formální žádost, ale ta byla ignorována. Navzdory mému úsilí jsem byl nasazen. Od útlého věku jsem chápal sílu laskavosti a to, jak může proměnit nejen ostatní, ale i mě samotného. Jako teenagera mě

hluboce ovlivnilo sledování dokumentů o druhé světové válce. Slíbil jsem si, že vždycky nabídnu pomocnou ruku potřebným a nikdy nikomu úmyslně neublížím.

I během nasazení jsem se snažil držet svého přesvědčení. Byl jsem obklopen brutalitou, útlakem a nespravedlností, ale odmítal jsem se stát jejich součástí. Nabízel jsem jim veškerou laskavost, kterou jsem mohl. Pomáhal jsem lidem, kde to bylo možné, a choval se k nim s empatií a respektem, i když se mi všechno kolem zdálo beznadějně temné. Navzdory těmto malým skutkům laskavosti však byla psychická zátěž z toho, že jsem byl součástí něčeho, s čím jsem zásadně nesouhlasil, nesnesitelná.

Podařilo se mi uprchnout a dezertovat. Nyní žiji v Gruzii. Zkušenosti, které jsem prožil, změnilý můj život a cíle. Nyní jsem odhodlán ukončit tuto nespravedlivou válku a pracovat na budoucnosti, kde Rusové mohou žít svobodně a šťastně, bez strachu a útlaaku. Cítím hlubokou empatii k těm, kteří jsou stále uvězněni v Rusku a jsou nuceni vzdát se svých morálních přesvědčení, jen aby přežili. Doufám v budoucnost, kde takové volby již nebudou nutné.“ Vaše podpora by pro mě byla k nezaplacení.

HALIL KARAPASAOGLU (KYPR)

Po tisíce let lidé zotročují lidstvo. Po tisíce let mocní zneužívají utlačované třídy k prohlubování hladu, bídy a útlaaku mezi chudými. Od země až po nebe je vše obklopeno zbraněmi.

Člověk zapomněl sdílet oblohu s ptáky a zemi s mravenci. Odpírači vojenské služby z důvodu svědomí po celém světě jsou svědomím velkého lidstva.

Odpůrci vojenské služby z důvodu svědomí nesou srdce koroptve, ruce dítěte zabitého v Palestině, památku Marie vysídlené na Kypru. Odpůrci vojenské služby z důvodu svědomí jsou odporem člověka proti útlaaku. Odpůrci vojenské služby z důvodu svědomí jsou občanskou neposlušností vůči pánům. Odpůrci vojenské služby z důvodu svědomí celého světa se musí sjednotit s utlačovanými celého světa. Náš odpor bude pokračovat od Spartaka až do současnosti, dokud nebude osvobozen poslední člověk.

ITAMAR GREENBERG (IZRAEL)

Ahoj, jmenuji se Itamar Greenberg a rád bych se vám krátce představil. Jsem devatenáctiletý židovský muž. Loni v srpnu jsem odmítl narukovat do armády. V důsledku tohoto odmítnutí jsem byl odsouzen k celkem šesti měsícům vojenského vězení.

V rámci Mezinárodního dne odpíračů vojenské služby z důvodu svědomí nám chci připomenout jednoduchou pravdu: i tváří v tvář násilným mocenským strukturám je možné a nutné se bránit bez násilí.

Po mnoho let byl svět formován ustáleným přesvědčením, že násilí a válka jsou normální – něco, s čím prostě musíme žít. Ale ve spravedlivém světě by nebyly potřeba zákony o vedení války – protože jediný zákon by byl tento: válka nepřipadá v úvahu. Nic na ní není morální.

Odmítání vojenské služby z důvodu svědomí není známkou strachu ani útěku – je to akt odvahy. Odvahy říct „ne“, když všichni mlčí. Odvaha prolomit cyklus poslušnosti. Odvaha představit si jiný druh společnosti – společnost bez násilí.

Moje odmítnutí sloužit je morální volba – ale také politická. Je to prohlášení: můžeme a musíme bojovat za změnu, aniž bychom se zmocňovali zbraní. Právě tím, že je odmítneme zmocnit. Nenásilný odpor je naléhavě potřebný po celém světě – a zejména zde, tváří v tvář vojenské okupaci a probíhající genocidě v Gaze. Pro mě je toto odmítnutí součástí větší cesty k humanismu – těžké cesty, která mě vedla k přijetí veganství a zasvěcení mého života boji za spravedlnost a lidská práva.

A tak dnes neoznačuji jen svou osobní volbu. Zvyšuji hlas se všemi odpírači vojenské služby z důvodu svědomí po celém světě: Zničme kulturu násilí. Budujme kulturu zakořeněnou v soucitu, odvaze a péči. Získejme zpět své hlasy – a použijte je k volbě jiné budoucnosti.

Odpírači celého světa, spojte se.

PROBĚHLO PRVNÍ ORGANIZAČNÍ SETKÁNÍ DEZERTÉRA

Prosluněnou odpolední sobotu 10. května na pražském Žižkově proběhlo první setkání kolektivu antimilitaristického zpravodaje Dezertér, aby založilo tradici měsíčních setkání antimilitaristů a antimilitaristek. Na setkáních se neprobírají jen záležitosti týkající se Dezertéra, ale mnoho dalších různých témat a posiluje se vzájemná soudržnost a přátelské vztahy. Koneckonců je skvělý pocit se sejit, sdílet čas a bavit se s lidmi se stejným názorem na svět.

Po seznamovacím kolečku, proběhlo představení dosavadní činnosti a její zhodnocení. Dosud vyšla 3 česká a jedno ruské číslo Dezertéra. S rozšiřováním časopisu nám pomáhá na 50 distributorů a distributorek nejen v Česku, ale i na pár místech na Slovensku. Od každého čísla se distribuuje na 1000 kusů, a vše nasvědčuje, že se náklad bude nadále zvětšovat, stejně jako objevovat nová místa, kde bude jediný český protiválečný časopis k dostání. Touto cestou se znovu obracíme na každého, kdo tyto řádky čte, aby se neostýchal zkusit si být distributorem, odebrat na začátek deset čísel a rozšířit je mezi přáteli a kolegy.

Představen byl ediční plán – do konce roku vyjde celkem 6 čísel. Nejbližší v červnu, poté v září a prosinci. Dmluvena také výroba propagačních samolepek a plakátů. Na 15. květen je připravována informační kampaň k Mezinárodnímu dni vojenských odpíračů – do které se může kdokoliv zapojit, materiály jsou ke stažení na našem webu a k rozebrání byly na setkání.

Rostoucí snahy po militarizaci společnosti, válečná propaganda, zvyšování výdajů na zbrojení a eskalace k rozpoutání dalších válek vyžaduje, abychom se napříč politickými názory spojovali a spolupracovali. Dezertér se snaží vyplnit mediální prázdnotu, která tu byla a být zásadovým a nesmlouvavým hlasem proti válce a militarismu. Samozřejmě nestačí jen publikovat články a vydávat časopis – je potřeba pracovat na budování skutečného lidového hnutí. Proto jsme otevření a uvítáme ve svém kolektivu každého, kdo má zájem spolupracovat a být v kontaktu. Důležité je setkávat se – k čemu bude příležitost v červnu, kdy proběhne další naše setkání. Na setkání bude k dostání také nové červnové číslo Dezertéra. Na viděnou kamarádi a přátelé.

Žádný haléř, žádný muž na válku a militarismus!

**ZAPOJ SE DO
ANTIMILITARISTICKÉHO
HNUTÍ**

PROČ MUSÍME ODMÍTNOUT MILITARISMUS PRO MÍR?

Niamh Ní Bhriain

Přestože militarismus umožňuje a prodlužuje válku, od invaze na Ukrajinu západní vlády zvýšily výdaje na obranu, posílily vojenské aliance a zesílily rozdělovací rétoriku. Možná není konečným cílem zastavení války, ale spíše porážka Ruska, bez ohledu na to, jak dlouho to může trvat nebo jaké mohou být okamžité a dlouhodobé náklady této strategie. Jak jsme se sem dostali a kam nás tento bezuzdný militarismus zavede?

Ve dnech následujících po ruské invazi na Ukrajinu v únoru 2022 dosáhlo válečné šílenství horečky. Povolání do zbraně se připojilo k válečnému úsilí a zásilky zbraní byly odeslány z USA a Evropy na bojiště a do zákopů, aby čelily postupu ruských tanků a jednotek. Výzvy k deeskalaci a dialogu byly odsouvány na okraj, ignorovány, zesměšňovány nebo nesprávně vykládány jako proruské či proputinovské.

V geopolitické bažině mezi nejmocnějšími národy světa, jejíž důsledky se šíří po celém světě, je nyní tato země téměř zcela irelevantní. Pro ruskou nezákonnou invazi na Ukrajinu neexistuje žádné ospravedlnění. Za zahájení této války a za brutální chování ruských ozbrojených sil na bojišti je v konečném důsledku zodpovědný prezident Putin. Tato válka se ale neodehrála ve vzduchoprázdnu. Došlo k němu v kontextu, kdy státy po desetiletí důsledně prosazovaly politiku, která pohání militarismus a válku, kde se hodnota národa neměří plněním bezpečnostních potřeb jeho vlastního obyvatelstva zaměřeného na člověka, ale jeho vojenskou silou.

Evropa – od války k míru a znovu k válce

V letech po druhé světové válce francouzský ministr zahraničí Robert Schuman prohlásil, že „světový mír nelze zajistit bez vynaložení tvůrčího úsilí úměrného nebezpečím, která jej ohrožují“. V roce 1951 byly tyto tvůrčí snahy realizovány ve smlouvě mezi dříve historickými rivaly, kteří souhlasili s tím, že válka bude „nejen nemyslitelná, ale materiálně nemožná“. Zrodilo se Evropské společenství uhlí a oceli, které se nakonec vyvinulo v dnešní Evropskou unii (EU).

Téměř o 60 let později se členské státy EU zavázaly „zachovat mír, předcházet konfliktům a posilovat mezinárodní bezpečnost“ v Lisabonské smlouvě, která vstoupila v platnost v roce 2009. Zachování míru však již nebylo o hledání kreativních řešení, jak předcházet rozpoutaným konfliktům mezi rivaly, ale spíše obchodní příležitostí v kapitalistickém systému, kde konečným cílem je zisk a růst, bez ohledu na konečné důsledky. Garantování míru se chopili lobbisté za obchod se zbraněmi, kteří se postavili jako bezpečnostní experti a užívali si neomezeného přístupu do koridorů moci. Tento korporátní model udržování

míru a politika, která ho podporuje, slouží pouze k zajištění kapitálu, ochraně elit a naplnění kapes lukrativního soukromého bezpečnostního sektoru, zatímco drtivou většinu světové populace uvrhuje do nepřetržitého cyklu nejistoty a nestability.

Abychom ilustrovali, jak moc je zbrojní průmysl zapojen do ovlivňování politiky, stojí za to prozkoumat Skupinu osobností pro obranný výzkum, poradní orgán, který má za úkol radit EU při financování výzkumu a vývoje v kontextu Společné bezpečnostní a obranné politiky EU. Skupinu osobností tvořilo 16 zástupců, z nichž devět bylo přímo spjato se zbrojním průmyslem. Evropská komise (EK) na základě jejich závěrečné zprávy přidělila nebývalé částky veřejných peněz soukromým bezpečnostním společnostem na výzkum a vývoj zbraní (R&D).

Počáteční prekurzorové programy získaly téměř 600 milionů EUR, zatímco Evropský obranný fond (EDF) obdržel rozpočet 8 miliard EUR. Do dnešního dne zbrojařské společnosti, které přímo ovlivnily tvorbu těchto fondů, obdržely 122 milionů eur neboli 28,1 % současné alokace, i když tato částka nepochybně vzroste, jakmile bude přidělen celý rozpočet.

V roce 2021 EK schválila Evropský mírový nástroj (EPF) v hodnotě 5,7 miliardy EUR, který, na rozdíl od toho, co jeho název napovídá, financuje vojenské operace EU, jako jsou operace v západní Africe nebo v Africkém rohu, a také poskytování vojenského vybavení a výcviku, přičemž Ukrajina je první, kdo takovou pomoc obdrží. Fond je mimorozpočtový, a proto obchází postupy transparentnosti, dohledu a odpovědnosti.

Výzkum Statewatch a Transnational Institute zjistil, že výdaje na obranu se mezi jednotlivými rozpočtovými cykly více než zdvojnásobily, přičemž pro rozpočet na roky 2021–2027 bylo přiděleno 43,9 miliardy eur. Pro srovnání, částka přidělená na program Občané, rovnost, práva a hodnoty je pouze 1,4 miliardy EUR. Lze však říci, že financování civilních mírových iniciativ by mnohem více napomohlo budování trvalého míru a bylo by více v souladu se základní zásadou EU spočívající v jeho ochraně.

Zvýšené vojenské výdaje jsou však součástí celosvětového trendu. Stockholmský mezinárodní ústav pro výzkum míru (SIPRI) oznámil, že globální vojenský rozpočet na rok 2021 poprvé překonal 2,1 bilionu USD. USA investovaly 801 miliard USD, zatímco největší evropské vojenské výdaje dohromady utratily ekvivalent 329,2 miliardy USD. Čínský rozpočet činil 293 miliard USD a rozpočet Ruska 65,8 miliard

USD. I když 43,9 miliardy eur EU za sedmileté období může ve srovnání s tím blednout, zamýšlený směr je jasný a svědčí o tom, jak se identita EU posouvá tak, aby do unie zahrnovala rostoucí vojenský rozměr. Začalo to dávno před válkou na Ukrajině.

Od invaze na Ukrajinu v únoru 2022 EK naznačila, že má v úmyslu navýšit rozpočtové položky EDF a EPF a také vytvořit fond 500 milionů EUR na pobídky ke společnému nákupu zbraní mezi členskými státy k doplnění vojenského materiálu zasláného na Ukrajinu. Před summitem NATO v červnu 2022 oznámil předseda Evropské rady Charles Michel zvýšení vojenských výdajů na bezprecedentních 200 miliard EUR v nadcházejících letech.

USA a NATO v Evropě

Od konce studené války a agresivněji od takzvané globální války proti terorismu (GWOT) roste posedlost zachováním unipolárního světa a americké hegemonie na úkor globálního míru a stability. Evropské státy sehrály svou roli v podpoře USA téměř na každém kroku.

V květnu 1990 pak generální tajemník NATO Manfred Wörner řekl o bývalém Sovětském svazu: „Nechali jsme za sebou staré přátelské/nepřátelské myšlení a konfrontační výhled“. Ale spíše než opuštění rozdělovací politiky v éře po studené válce a začlenění Ruska do panevropské demokratizované bezpečnostní struktury založené na diplomacii a spolupráci se západní státy vydaly cestou expanze. NATO se rozšířilo o 14 zemí bývalého východního bloku, což je krok, který v roce 2007 prezident Putin označil za „vážnou provokaci snižující úroveň vzájemné důvěry“. O rok později v roce 2008 NATO oznámilo, že jeho spojenci „vítali euroatlantické aspirace Ukrajiny a Gruzie na členství a souhlasili s tím, že se tyto země stanou členy NATO“.

V letech mezi ruskou anexií Krymu v roce 2014 a únorem 2022 poskytly USA Ukrajině vojenský výcvik a vybavení ve výši více než 1,5 miliardy USD, včetně odstřelovacích pušek, raketometů a protidělostřeleckých radarů. Začátkem roku 2020, během kampaně za prezidenta USA, publikoval Joe Biden v časopise Foreign Affairs článek s názvem „Proč Amerika musí znovu vést – záchranné zahraniční politiky USA po Trumpovi“. Napsal, že pod jeho vedením budou USA znovu vést svět, že bude argumentovat pro ostřejší vojenskou kapacitu v rámci NATO proti „ruské agresi“. V červnu 2021 se na Ukrajině konalo dosud největší vojenské cvičení financované USA, Operace Sea Breeze, do které se zapojilo 32 lodí, 40 letadel a vrtulníků a 5 000 vojáků z 24 zemí. V červenci se v Mykolajivské oblasti konalo vojenské cvičení Cossack Mace, kterého se účastnili mimo jiné i vojáci USA, Británie a Kanady, zatímco v září Ukrajina vedla vojenské cvičení s podporou USA v Javorivu s cílem zlepšit interoperabilitu jednotek USA, NATO a Ukrajiny.

Historie ukázala, že závody ve zbrojení mnohem pravděpodobněji povedou k válce, než aby jí zabránily. Jedním z takových příkladů je námořní závod mezi Británií a Německem před válkou v letech 1914–1918. Ačkoli odpovědnost za invazi na Ukrajinu leží přímo na Rusku, rétorika, politika a ustanovení o zbraních ze strany USA a Evropy jejich východnímu sousedovi za poslední desetiletí nepochybně ovlivnily kontext, ve kterém válka začala, a nyní slouží k jejímu prodloužení.

Rusko, militarismus a eskalace před válkou

Ačkoli v absolutních číslech Rusko utrácí výrazně méně než USA (801 miliard\$) a celková částka vynaložená evropskými národy (329,2 miliardy USD), jeho vojenské výdaje (65,8 miliardy USD) za poslední dvě desetiletí výrazně vzrostly a mezi lety 2000 a 2019 vzrostly o 175 %. Navíc se ruské vojenské výdaje odhadují na 7 % HDP, což je o 3 % vyšší HDP než vynakládá USA. Již v dubnu 2021 začalo Rusko budovat svou vojenskou přítomnost na anektovaném území Krymu a následně v Bělorusku a podél jeho hranic s Ukrajinou, rozmístováním rozsáhlého dělostřelectva, raket a nakonec i stíhaček a také zřizováním vojenských výcvikových táborů a základen.

V červenci 2021 prezident Putin publikoval článek nazvaný O historické jednotě Rusů a Ukrajinců, ve kterém vyjadřuje své přesvědčení, že „Rusové a Ukrajinci byli jeden národ – jeden celek“, v němž uvedl, že „moderní Ukrajina je výhradně produktem sovětské éry formovaná na území historického Ruska“. V listopadu 2021 prezident Putin varoval, že „Rusko bude jednat, pokud NATO překročí své červené linie na Ukrajině. Ale místo toho, aby podniklo kroky ke zmírnění rizika ruského vojenského útoku, v lednu 2022 americké ministerstvo zahraničí udělalo opak tím, že pobídlo pobaltské státy Estonsko, Lotyšsko a Litvu a také Spojené království, aby poslalo na Ukrajinu vysoce kalibrované rakety americké výroby a další výzbroj.

Ukrajina se stala troskou

V února 2022 přijal prezident Putin to, co popsals jako „dlouho opožděné rozhodnutí“, uznané nezávislost a suverenitu lidových republik Doněck a Luhansk. Pro Ukrajinu to byla přímá urážka její suverenity a výrazně zvýšila její strach z naplnění ruských imperialistických aspirací. Scéna pro válku byla připravena.

Posílení vojenských aliancí

Před svítáním 24. února 2022 vjely ruské tanky na Ukrajinu. Dlouho hrozící válka začala. Posun EU od politické a ekonomické aliance k vojenské alianci byl upevněn, když se předsedkyně EK Ursula von der Leyenová postavila po boku generálního tajemníka NATO Jense Stoltenberga a prohlásila, že „jsme jedna unie, jedna aliance, sjednocená v účelu“.

Dne 18. května požádaly Finsko a Švédsko o vstup do NATO, jehož generální tajemník Jens Stoltenberg prohlásil, že „učiní Alianci silnější a celý euroatlantický

prostor bezpečnější“. V reakci prezident Putin uvedl, že pokud budou vojenské kontingenty a infrastruktura rozmístěny ve Finsku nebo Švédsku, Rusko „bude nuceno reagovat symetricky“. Obě země mají dlouhou historii vojenské neutrality a setrvání mimo vojenské aliance jim dobře posloužilo. Přesto v době války opustili strategii, která jim přinesla stabilitu, a vstoupili do aliance, jejíž samotné rozšíření je klíčovým faktorem, který Rusko uvedlo pro svou invazi na Ukrajinu. Člen NATO Turecko rychle oznámilo, že jejich členství přijme pouze výměnou za uvolnění zbrojních embarg a vydání osob údajně spojených s kurdským bojem. Vezmeme-li v úvahu, že Turecko vyvážá zbraně do konfliktních zón a v minulosti použilo podobné kompromisy k ospravedlnění vedení války proti Kurdům, budou vedlejší účinky vstupu těchto severských zemí do NATO pocíťovány daleko za geopolitickými vnitřními kruhy aliance NATO.

V Dánsku bylo v červnu více než dvoutřetinovou většinou schváleno referendum o odstranění výjimky z účasti na vojenské dimenzi Společné bezpečnostní a obranné politiky EU. Ve všech třech zemích toto bezprecedentní přijetí militarismu zahájily levicově orientované sociálně demokratické strany. Místo toho, aby prosazovali levicové principy internacionalismu, sociální spravedlnosti a rovnosti, hodili svou váhu za militarismus, hierarchii, autoritu a vlastenectví, koncepty, které jsou šířeji spojeny s pravicovou politikou a nepřispívají k budování míru.

Příliš často, a stále více s válkou na Ukrajině, je vojenská neutralita nepochopena jako slabý, pasivní, nečinný postoj, který umožňuje a usnadňuje válku a přitom nic nepřináší k vyřešení konfliktu. Ve skutečnosti nespojené, vojensky neutrální národy historicky hrály zásadní roli při vytváření podmínek, které vedly k příměří, poskytovaly neutrální prostředí pro mírová jednání, doprovázely tato jednání jako neutrální prostředník a sloužily jako východní bod, z něhož lze zasít semena trvalého míru a řešit politické křivdy prostřednictvím diplomacie. Kuba například hrála klíčovou roli při pořádání a doprovázení mírových rozhovorů mezi kolumbijskou vládou a partyzánskou skupinou FARC-EP, které vyvrcholily podpisem historické mírové dohody v roce 2016. Je povinností států, zejména neutrálních států, využít své pozice k aktivnímu zapojení a bez omluvy trvat na tom, že jedinou cestou je dialog a povznesení americké diplomacie nad naši politiku. Irsko, které také zažilo plody vyjednaného míru a v současnosti zasedá v Radě bezpečnosti OSN, by mělo jít v tomto ohledu příkladem.

Dodávání válečných zbraní

Čtyři dny poté, co válka začala, předsedkyně EK Ursula von der Leyenová oznámila, že „vůbec poprvé“ bude EU „financovat nákup a dodávky zbraní do země, která je pod útokem“. Ve stejný den

v Berlíně německý kancléř Olaf Scholz oznámil, že rozpočet na obranu země bude navýšen na více než 2 % HDP a že 100 miliard eur bude investováno do jednorázového speciálního fondu pro její ozbrojené síly. Ačkoli to bylo koncipováno jako přímá reakce na invazi na Ukrajinu, ve skutečnosti to bylo ve hře minimálně od října 2021, kdy to navrhl německý ministr obrany. To představuje největší skok německých vojenských výdajů od druhé světové války. Bidenova administrativa začala dávno před invazí zvyšovat svou vojenskou pomoc Ukrajině a během prvního roku v úřadu poskytla 650 milionů USD. Další balíček zbraní ve výši 350 milionů USD byl přislíben ve dnech po vypuknutí války v únoru. Následně byl schválen balíček podpory obou stran ve výši 13,5 miliardy USD na přepravu materiálu a humanitární pomoci Ukrajině, než bylo přislíbeno ohromných 40 miliard USD, z nichž nejméně polovina je vojenská pomoc. V červenci byl oznámen další balíček bezpečnostní pomoci ve výši 270 milionů USD. Dosud USA přislíbily 55 miliard USD na válečné úsilí Ukrajiny. Pro srovnání, do Globálního mírového fondu OSN na období 2022 – 2023 přispívá pouze 1,5 miliardami USD. V současnosti je navíc v Evropě rozmístěno 100 000 amerických vojáků, což je nárůst z 85 000, které již byly na místě před vypuknutím války. To je nejvyšší číslo od konce studené války a od roku 2014 se neustále zvyšuje.

Jak válka pokračuje, USA vyzvají nikoli k deeskalaci a příměří, ale k ochraně suverénního národa Ukrajiny a oslabení Ruska. Vzhledem k tomu, že Ukrajina, nebo jakýkoli jiný národ, který slouží agendě hegemonie USA a materiálně z ní těží, zůstává skutečně suverénní, je otázkou, do jaké míry se jí dostalo tak rozsáhlého vojenského vybavení a výcviku ze Západu již dlouho před vypuknutím současné války.

Zbrojní společnosti – vítězové ve válce

Členské státy NATO sice na Ukrajinu nenasadily vojáky, ale poskytly dělostřelectvo, protiletadlové a protitankové zbraně, obrněná vozidla, průzkumná a útočná drony, vrtulníky, ruční zbraně včetně pušek, pistolí a kulometů, munici, neprůstřelné vesty a přilby. USA rovněž poskytly zpravodajskou pomoc letounům určeným pro tento účel umístěným nad Polskem, Rumunskem a Černým mořem. Od invaze zbrojních společností zisky prudce vzrostly. Mezi 23. únorem a 8. červnem vzrostly ceny akcií Lockheed Martin o 14 %, Northrop Grumman o 22,3 %, BAE Systems o 31,9 %, Thales o 39,4 %, Leonardo o 67,8 % a Rheinmetall o kolosálních 123,9 %. V této souvislosti státy zveřejnily rozsáhlé nákupní seznamy sofistikované výzbroje, kterou plánují v příštích letech nakoupit, aby doplnily své ozbrojené síly. (dokončení na str.24)

KAŽDÝ DALŠÍ DEZERTÉR NÁS PŘIBLÍŽÍ MÍRU

dezertéři v ukrajinské válce

Válka na Ukrajině pokračuje, zatímco mocní tohoto světa svolávají diplomatické konference za ukončení bojů – zatímco ovšem zvyšují výdaje na zbrojení, zatímco dále krmí munici a penězi tuto válku. Nestojíme na straně ani Ukrajiny, ani Ruska. Nezáleží nám na jejich vojenských vítězstvích a územních nárocích – nás zajímají jen prostí lidé v obou zemích, na které z obou stran dopadají bomby, kde na obou stranách umírají něčí synové a otcové navlečení do nepřátelských uniforem. Jediné, co si přejeme je klid zbraní – aby už nezemřel nebo nebyl zmrzačen ani jeden z nás – proletářský muž, žena či dítě!

Mezi pracujícími ukrajinskými muži a ženami je stále více slyšet oficiálními místy a médií umlčovaný hlas volající po ukončení války, kterou není možné vyhrát proti silnějšímu nepříteli. Obyčejní lidé vidí, že jedinými skutečnými poraženými, ať už bude vítězem Ukrajina či Rusko budou jen oni samotní, kteří budou počítat hroby svých blízkých, pomáhat svým zmrzačeným a válkou nervově zhročeným příbuzným a přátelům. Mnozí se lidový odpor proti násilným odvodům, kdy ženy ze sousedství brání své vlastní nebo i cizí muže před vojenskými náboráři.

Politici kterým smrt v zákopech nehrozí jednají v luxusních palácích, ale mír je v nedohlednu. Mnozí přilévají olej do ohně a volají po boji do konečného vítězství – do posledního ukrajinského muže proti diktátorskému Rusku. Avšak jak diktátorské a nesvobodné je násilím nutit umírat v zákopech muže proti své vůli?

Ukazuje se, že to budou muset být zase lidé a jejich odpor zdola, kterým si vynutí mír. Součástí tohoto protiválečného odporu je dezerce! Není vůbec snadné dezertovat, jde o velice těžké rozhodnutí a navíc riskujete život. Dnes se sice za dezerci nepopravuje smrtí, ale nikdy nemáte jistotu, že vás váš důstojník nestřelí do zad a svede to na „nepřátelskou střelbu“.

Každopádně každý dezertér nás přibližuje míru! Čím silnější bude dezerce na obou stranách, tím je větší šance k zhroutení fronty a zastavení bojů. Když nebude, kdo by střílel, nastane faktický mír. Když politici nebudou mít figurky, které by stříleli, můžou si vydávat rozkazy jaké chtějí, nezbyde jim nic jiného, než uzavřít mír i papírově. Je v našich silách prosadit si mír politikům a kapitalistům navzdory!

No a jak to vypadá s dezertéry na Ukrajině? Zatímco v roce 2022 registrovala ukrajinská armáda méně než 1000 dezertérů, v roce 2023 jich bylo již 24 071. Z toho klasifikováno 16 316 nepovolených opuštění jednotek a 7750 dezercí. Ačkoliv to ukrajinské zákony rozdělují na dvě klasifikace, oběma sortám dezertérů hrozí vězení 5 – 12 let. První skupině byla politiky horní hranice snížena na maximální trest 10 let žaláře.

Trend dezercí se v roce 2024 ztrojnásobil. Podle oficiálních čísel ukrajinské prokuratury bylo podáno trestních oznámení na 62 500 mužů, kteří bez dovolení opustili své jednotky a 22 300 dezertérů. Celkem tedy bylo k soudní odpovědnosti povoláno na 84 800 dezertérů. Velení ukrajinské armády a někteří politici však na podzim roku 2024 mluvili o tom, že až 200 000 ukrajinských mužů od začátku války dezertovalo.

Masová dezerce vyvolala paniku v řadách ukrajinské vlády a listopadu parlament schválil zákon o dekriminalizaci dezertérů, který umožní stáhnutí trestních obvinění, pokud se dobrovolně vrátí ke svým jednotkám. Státní úřad pro vyšetřování oznámil, že se mezi 29. listopadem 2024 a 1. březnem 2025 vrátilo ke svým jednotkám 21 100 mužů. Což odpovídá, že se pro návrat rozhodlo jen 25% z nich, a většina raději volí zdi vezení než smrt v zákopech.

Přesto ukrajinské úřady a vláda tvrdí, že problém dezerce byl „snížen na nulu“. Avšak, že realita vypadá úplně jinak dokazuje skutečnost, že byl ukrajinský parlament nucen prodloužit možnost beztrestně se vrátit za dezerci ke svým jednotkám do srpna 2025. Navíc od prosince 2024 do března 2025 dezertovalo z ukrajinské armády dalších 52 000 mužů. Tedy dvakrát více lidí za stejné období dezertovalo, než se vrátilo.

Kolik vojáků dezertovalo z ruské armády je mnohem obtížnější zjistit. Navíc mnozí velitele dezertéry raději nehlásí. Informační zdroj Importatn Stores píše o 49 000 dezertérů. Dle informací z jednotek Jižního vojenského okruhu v letech 2022 – 2024 dezertoval již zmiňovaný počet. Toto číslo odpovídá i počtu zahájených trestních řízení ruskými soudy za dezerci a nedovolené opuštění jednotek zveřejněných v březnu letošního roku. Při propo

čítání obou databází to dělá 50 554 oficiálních dezertérů. Podle analytika projektu „Sbohem zbraně“ Alexe Alšankije nebyli všichni dezertéři zahrnuti a jejich skutečný počet je podle něj vyšší. Zatímco ukrajinská vláda pozastavila odmítnutí vojny z výhrady svědomí v rozporu s úmluvou o lidských právech OSN, v Rusku je stále se možné vojně vyhnout a tak ruská exilová organizace „Idite lesom“ již pomohla na 48 880 mužů vyhnout se mobilizaci či opustit zemi. Při zavedení mobilizačního zákona, uteklo z ruska dle různých odhadů 150 – 300 000 lidí branného věku, kteří odmítají být součástí válečné mašinérie.

Vzrůstající trend dezerce je dobrým signálem a cestou k ukončení války. Je také výzvou, že je třeba tlačít na politiky, aby umožnili ukrajinským mužům využít svého práva odmítnout vzít zbraň a vycestovat svobodně ze země, nebyt drženi jako otroci státu. Stejně tak by měla být podporována dezerce z řad ruské armády a dezertérům poskytnuta ochrana a azyl, což se dnes neděje. I to je cesta, jak pomoci rozkládat ruskou válečnou mašinérii a šetřit lidské životy. Zároveň je potřeba všemožně umožňovat podporu protiválečného hnutí mezi ruskou pracující třídou.

Protože ruská vláda a olifarcgie vsadila na jinou kartu než násilná mobilizace, oni rekrutují vojáky mezi nejchudšími vrstvami proletariátu, kterému nabízí peníze, které jim pomohou dostat se z existenční nouze, volí mezi smrtí a lepším životem pro své chudé rodiny. A tak je hlad vede do náručí militarismu a války. Ti nejchudší Rusové se nyní zabíjí v brtarovraždě válce se stejně chudými ukrajinskými pracujícími.

Antimilitaristické hnutí má před sebou mnoho výzev – probouzet v lidech jejich proletářské a protiválečné smýšlení, podporovat dezertéry a protiválečný odpor v obou zemích, a zároveň rozvíjet do domáčí a spolupráci na mezinárodní úrovni.

**VÁLKY ZASTAVÍME,
KDYŽ ODMÍTNEME
VZÍT ZBRAŇ A
BOJOVAT!**

INFORMAČNÍ AKCE V ČESKU K MEZINÁRODNÍMU DNI VOJENSKÝCH ODPÍRAČŮ

Také kolektiv redakce antimilitaristického zpravodaje Dezertér se připojil k Mezinárodnímu dni vojenských odpíračů, který se tradičně slaví 15. května od roku 1982 po celém světě.

U této příležitosti jsme se rozhodli publikovat sérii článků vojenských odpíračů, vydali prohlášení a vyzvali k zapojení se ve svých regionech v podobě informační kampaně, protože tento svátek není příliš znám. Na svých stránkách jsme dali ke stažení letáky a několik druhů plakátů vyjadřujících podporu vojenským odpíračům a dezertérům, které si mohl každý stáhnout vytisknout a šířit. Zájemcům jsme je také ochotně zaslali poštou. Kolektiv Dezertéra i naši čtenáři tak v různých koutech Česka rozdávali letáky, vylepovali plakáty a vyvěšovali

transparenty. Touto cestou děkujeme všem, kteří se zapojili a vyjádřili podporu všem, kteří mají odvahu postavit se moci, odmítnout plnit rozkazy a jít zabíjet lidi na druhé straně hranice.

Mocní tohoto světa a boháči ze zbrojního průmyslu nemají v úmyslu ukončit závody ve zbrojení, budou nás nadále štvát proti sobě, udržovat současné konflikty a vyvolávat další války, proto naše činnost nekončí a dále pokračujeme v práci. Přidej se i ty do kolektivu jediného českého protiválečného časopisu Dezertér – jako distributor časopisu, autor článků nebo občasný podporovatel, který v případě potřeby pomůže roznést materiály či dojde na akci. Každopádně se ozvi, abychom byli v kontaktu.

PRVNÍ UVĚZNĚNÝ ZÁLOŽNÍK IDF

Daniel Yahalom byl 11. května 2025 odsouzen vojenským soudem na pět dní za mříže, protože odmítl sloužit v armádě a prohlásil, že nebude jako voják bojovat na „okupovaném Západním břehu Jordánu“ ani se účastnit „zjevně nelegální“ války v Gaze. Je to první případ, kdy byl záložník odsouzen za odmítnutí nastoupit. Dosud byli trestáni jen politicky aktivní refuseři (odmítači vojenské služby) a ostatní prostě posláni domů bez trestu a uvěznění.

Odpor a nechuť bojovat roste, a izraelská armáda čelí největší krizi v historii. Přes 100 000 záložníků jako Daniel Yahalom odmítá nastoupit do služby. Množí se protestní výzvy a skupiny záložníků. Izraelské obranné síly proto minulý měsíc oznámily, že podniknou důrazné kroky proti záložníkům, kteří odmítnou sloužit.

Od 7. října 2024 sloužil Daniel Yahalom z Haify přibližně 200 dní v záloze v Údolní brigádě. Nedávno byl povolán na další 110denní vojenskou službu, ale tentokrát se z ideologických důvodů odmítl hlásit a řekl: „Vojenská možnost znamená smrt pro rukojmí, vojáky a obyvatele Gazy.“

Dvaatřicetiletý Daniel Yahalom z Haify, student magisterského studia na Hebrejské univerzitě, sloužil v záloze v Údolní brigádě více než 235 dní od vypuknutí války. Nedávno byl Yahalom znovu povolán do záložní služby, která bude trvat 110 dní, ale z ideologických důvodů se odmítl hlásit. Daniel byl odsouzen k pěti dnům vězení a nyní si odpykává trest ve věznici číslo 10 v Beit Lidu. V pátek 18. května 2025 proběhla solidární demonstrace jeho přátel a příbuzných upřed věznicí č. 10 na protest proti jeho zatčení. Akci svolala organizace Ješ Gvul, která podporuje vojáky odmítající sloužit a bojovat na Západním břehu Jordánu a v Gaze. Podpořila již stovky záložníků, kteří odmítli z ideologických důvodů vykonávat své povinnosti.

NEBUDEME BOJOVAT: PROTOŽE JSOU TO VAŠE VÁLKY, ALE NAŠI MRTVÍ!

Politici vedou války, ale krev za ně prolévají obyčejní pracující lidé. Vládnoucí elity mluví o obraně, vlastenectví nebo bezpečnosti, ale skutečným důsledkem jejich rozhodnutí jsou tisíce mrtvých, zmrzačených a vysídlených. Válka není hrdinství – je to obchod, mocenská hra a mašinérie smrti, kterou platíme svými životy, svobodou a penězi.

My, kdo nechceme zabíjet ani umírat za zájmy generálů, kapitalistů a vlád, říkáme jasně: Nebudeme bojovat! Nechceme být součástí armády, nechceme být odváděni, mobilizováni, obětováni. Válka není „obrana“, když ničíme životy lidí na obou stranách fronty. Není to „služba“, když se z ní stane souhlas se zabíjením.

- ▶ Odmítáme militarismus v jakékoli podobě.
- ▶ Nechceme dávat ani haléř, ani muže na válečné přípravy.
- ▶ Odmítáme být poslušnými kolečky v systému, který připravuje mládež na smrt.
- ▶ Nevěříme pohádkám o „spravedlivé válce“. V každé válce vždy umírají ti, kteří ji nezpůsobili.
- ▶ Volíme odpor, ne poslušnost!
- ▶ Když stát vyžaduje loajalitu, my vyžadujeme svobodu. Když povolávají, dezertujeme. Když militarizují školství, veřejný prostor a média, bouřeme se. Když chtějí normalizovat válku, připomeňme jim, že život je víc než národní hymna a povinná uniforma.

HLAD V GAZE JAKO VÁLEČNÁ ZBRAŇ

2. března izraelská armáda uzavřela všechny vstupy pro humanitární pomoc do Gazy. Dva měsíce bez přísunu jídla, pitné vody, léků a dalších nezbytných prostředků. Podle Světového potravinového programu je v současné době na hranicích Pásmu Gazy připraveno 116 000 tun potravin, jejichž přísun je ale Izraelem blokován. Světový potravinový program (WFP) uvedl, že jeho potravinové zásoby v Pásmu Gazy byly již vyčerpány, a to v důsledku trvající izraelské blokády tohoto palestinského území. Izrael od 2. března znemožňuje přísun jakýchkoliv dodávek do Pásmu Gazy včetně humanitární pomoci a od 18. března obnovil na území vojenskou ofenzivu.

Drony připisované izraelskému letectvu, které před několika dny v mezinárodních vodách 13 km severně od Malty zasáhly humanitární flotilu, která chtěla vyložit pomoc v Gaze, jako by svědčily o tom, že se jedná o záměrné a vědomé jednání. Dva a půl milionu obyvatel Gazy trpí hladem a zoufalstvím. Jsou zoufalí z absence jakékoli reakce, odsouzení nebo protestu ze strany světa, který se pokrytecky nazývá civilizovaným. Toto jednání bez mrknutí oka podporuje také česká vláda a novináři!

Poslední zbývající zásoby WFP předal několika vývařovněm v Pásmu Gazy, uvedla tato organizace spadající pod OSN s tím, že předpokládá, že vývařovny v nadcházejících několika málo dnech své příděly vyčerpají. Dne 31. března bylo v Pásmu Gazy uzavřeno všech 25 pekáren, které WFP podporoval, protože byly vyčerpány zásoby pšeničné mouky a paliva. Podle vládního úřadu v Pásmu Gazy zemřelo na tomto území v důsledku podvýživy již 50 dětí a dva dospělí, přičemž hladem trpí denně milion dětí.

V březnu identifikovala OSN v Pásmu Gazy 3700 dětí trpících akutní podvýživou, což je o 80 procent více než v únoru. V březnu poskytly humanitární organizace kvůli snižujícím se zásobám výživovou pomoc pouze asi 22 000 dětem, což je o 70 procent méně než v únoru. Výživové doplňky jsou klíčovým nástrojem pro odvrácení podvýživy, píše agentura AP. V Pásmu Gazy dochází také zásoby léků a zdravotnického materiálu, uvedl generální ředitel Světové zdravotnické organizace (WHO) Tedros Adhanom Ghebreyesus.

Šéf Úřadu OSN pro palestinské uprchlíky na Blízkém východě (UNRWA) Philippe Lazzarini uvedl, že šířící se hlad v Pásmu Gazy je „záměrně způsobený lidmi“, přičemž poukazoval na izraelskou vládu.

Není přípustné používat jídlo a vodu jako válečnou zbraň. Není možné používat odepření potravin k tomu, aby se lidé donutili k deportaci či přímo hromadné fyzické likvidaci. Hladomorem je ohroženo přes 2 miliony lidí, z toho je milion dětí. Milion dětí bude pomalu umírat hladem, zatímco svět a čeští politici mlčí.

My jako antimilitaristé a antimilitaristky nebudeme mlčet a žádáme každého, aby mluvil také – říkejte to svým kolegům, spolužákům, ale dejte to vědět i těm arogantním politikům. Sledujte stránky solidarity s palestinským lidem a účastněte se akcí, které svolávají. Možná máte pocit a vztek jako my, že to nestačí – ale vždy je lepší zapálit svíčku, než proklínat temnotu. A třeba ta svíčka přeskočí a zažehne požár, který zachrání miliony životů. A to má smysl!

MILIÓN PAŽÍ ODMÍTLO VZÍT ZBRAŇ

Ukrajinská pohraniční stráž oznámila, že od roku 2022, kdy začala otevřená válka na Ukrajině, bylo zadrženo 49 000 mužů v branném věku, kteří se pokusili o nelegální překročení hranic, aby se vyhnuli odvodu. Informoval o tom portál The Kyiv Independent s odvoláním na mluvčího pohraničníků Andrije Demčenka. Dalších téměř 4000 Ukrajinců, jimž hrozil odvod do armády, se neúspěšně pokusilo překročit hranice přes přechody s použitím falešných dokladů. Podle úřadů bylo na hranicích jen v roce 2024 zastaveno na 59 000 mužů, kterým celníci z různých důvodů nedovolili opustit zemi.

Podle neoficiálních odhadů se to povedlo až desetitisícům Ukrajinců, a to i díky převaděcům, falešným dokladům nebo úplatkům pohraničníkům. Desítky mužů přišly o život při pokusu přelapat řeku na hranicích. Loni v červnu ukrajinské ministerstvo vnitra připustilo, že přes hranice ilegálně odcházejí desítky mužů denně. Jen od února 2022 do konce srpna 2023 překročilo nelegálně hranice na 19 740 mužů do zemí Rumunska, Moldavska, Polska, Maďarska a Slovenska. Dalších 21 113 nemělo to štěstí: 14 313 lidí chytily celníky při útěku pěšky nebo při pokusu překonat příhraniční řeku. Do Rumunska v téže době uteklo přes 11 000 mužů. Celkem tedy do srpna 2023 to bylo přes 35 000 mužů v branném věku, kteří se pokusili utéct před mobilizací ze země.

Do zemí EU podle agentury Frontex v roce 2024 uteklo na 14 490 mužů před mobilizací - tedy trojnásobek oproti roku 2023. A to přesto, že ukrajinská vláda stále ostřeji sleduje státní hranice a nasadila mnohem více vojáků a policistů k hlídání

hranic. Nejdůsledněji jsou hlídány hranice se Slovenskem, Maďarskem a Polskem. Do Rumunska v roce 2024 uprchlo přes 13 000 mužů. Od počátku roku 2025 uprchlo dalších 13 000. Na Slovensko se počet uprchlých podle jejich zdrojů zdvojnásobil. Jedná se tedy o desítky tisíc mužů.

Při nelegálním pokusu o přechod hranic do Rumunska zemřelo 28 lidí, v řece Tise se utopilo 16 z nich, dalších 12 zemřelo v rumunských horách. Rumunská záchraná služba zachránila životy 250 lidem.

Ačkoli ukrajinské úřady tvrdí, že počet mužů prchajících před nuceným odvodem do armády klesá, čísla mluví jinak. Navíc většina mužů v branném věku, kterým se podaří uprchnout z Ukrajiny se ze strachu před možnou deportací do rodné země, se úřadům azylové země raději nepřihlásili a žije zde skrytě. Podle odhadů žije v zemích EU na 850 000 ukrajinských mužů v branném věku, kteří utekli, aby nebyli povoláni. Přitom dřívější statistiky mluvily o 650 000. Těm se podařilo utéct než byly uzavřeny hranice. Vzrostl tedy nejméně o 200 000 nových případů. Jaký je jejich skutečný počet však nevíme. Německo odhaduje, že v zemi žije 221 571 mužů branného věku, ale kromě nich i dalších 100 000, kteří se raději úřadům nepřihlásili. V Rakousku za poslední rok přibýlo podle odhadů 14 000 takových. Máme tu odhadem kolem milionu ukrajinských mužů v zemích EU, kteří odmítli být mobilizováni a jít do války. Riskovali a mohli mnohé ztratit - nakonec získali to nejcennější zachránili své životy pro sebe a blízké. Dalším miliony neměli to štěstí a zůstávají proti své vůli uvězněni v

koncentračním táboře zvaném Ukrajina. Přestože je velice náročné utéct nelegálně přes hranice - znovu to zkouší tisíce z nich. Jiní doufají, že přečkají válku schovaní před náborovými pracovníky doma, u známých či v lesích. Odpor proti odvodům se stává všelidový a stále narůstá.

Přestože ukrajinská vláda a nacionalističtí nohsledi tvrdí, že Ukrajinci jsou připraveni bojovat do posledního muže, skutečnost je taková, že je musí lovit a násilně odvádět proti své vůli. Protestujeme proti nerespektování práva odmítnout vzít zbraň a násilným mobilizacím. Jsme solidární se všemi ukrajinskými muži, kteří odmítají pokračovat ve válce a být mobilizováni. Doporučujeme ukrajinské vládě otevřít hranice pro všechny a tím vyhlásit lidové referendum, a uvidíme kolik mužů bude hlasovat nohama pro uzavření míru a zastavení bojů i za cenu územních ústupků. Protože každý koho se to týká si uvědomuje, že kus půdy nebude mít nikdy takovou cenu jako cena zmařeného lidského života.

**POMOC ŠÍŘIT PROTIVÁLEČNÝ HLAS
STAŇ SE NAŠÍM DISTRIBUTOREM**

IZRAEL VĚZNÍ DĚTI!

Harpyje unlimited

V průběhu krátkého příměří mezi Izraelem a hnutím Hamas na začátku tohoto roku, byly propuštěny z izraelských věznic v rámci výměny rukojmích také desítky palestinských dětí, což byla pro mnohé šokující informace. Izrael krátce nato z dohody o příměří jednostranně ustoupil, 18. 3. obnovil bombardování Gazy a zavraždil od té doby další tisíce palestinských civilistů.

A jak to s těmi dětmi v izraelských vězeních vlastně je?

Izrael na okupovaných územích uplatňuje dvojí metr – pro izraelské občany platí civilní právo a pro palestinské právo vojenské, na jehož základě může zatykat děti od 12 let věku bez jakéhokoliv obvinění. Drží je v tzv. administrativních detencích, což je nástroj, sloužící izraelským úřadům k zadržování jedinců bez udání důvodu, bez obvinění nebo bez soudního procesu, na základě „tajných důkazů“, ke kterým nemají obvinění, jejich příbuzní nebo jejich právníci přístup. Takto mohou být drženi 6 měsíců, ale tato lhůta může být libovolně prodloužována, aniž by úřady musely důvod prodloužení zadrženým nebo jejich rodinám sdělit. Často se stává, že děti, které jsou později propuštěny, nikdy nebyly z ničeho obviněny a neznají důvod svého zadržení. A pokud ano – nejčastěji jde o házení kamenů na tanky nebo účast na protestech.

Podle neziskové organizace Military Court Watch, která mapuje situaci od roku 2004, izraelské ozbrojené složky pošlou ročně za mříže 700-1000 dětí. Už jen to, že děti jsou násilně převáženy z okupovaného území do Izraele, je podle mezinárodního práva válečný zločin. (Mimochodem – víte, proč byl vydán zatykač na Vladimira Putina? Právě za převozy ukrajinských dětí z okupovaných území do Ruské federace..., tedy za to, co je pro stát Izrael běžná praxe.)

Zatykání nejčastěji probíhá v noci, mezi druhou a pátou hodinou ranní. Děti jsou pak spoutané, se zavázanýma očima, na podlahách vojenských džípů, bez přítomnosti rodičů, bez možnosti kontaktu s právníkem, odvlákné neznámo kam – rodiče často nedostanou žádnou informaci o tom, kam jejich děti vezou a co s nimi bude dál. Jsou vystavené verbálnímu i fyzickému násilí, bití, ponižování a jsou zaznamenány případy sexuálního násilí nebo přímo mučení (napadení svázaných dětí psy nebo vystavování dětí mrazu ve venkovních klecích apod.). Děti jsou běžně zavírány na samotky, což má naprosto devastující vliv na jejich psychiku. Sebeпоškozuji se nebo mají za sebou pokusy o sebevraždu. Je to donucovací metoda, která má děti dostat tam, kde je chtějí úřady mít – podepsat cokoliv, přimět je kolabovat, udělat z nich své informátory... (právník Gerald Horton, Military Court Watch). Také jsou nuceny podepisovat dokumenty v hebrejštině, takže vůbec nemusí vědět, co podepisují. To, že Izrael takto porušuje mezinárodní právo a úmluvy o ochraně práv dětí, je

dobře zdokumentováno mnoha mezinárodními organizacemi včetně OSN a Izrael je za tuto praxi dlouhodobě kritizován.

Izrael se zaštiťuje bojem proti terorismu, aby se vyhnul odpovědnosti vyplývající ze Ženevských konvencí. Podle Military Court Watch 98% zadržených dětí žije v blízkosti ilegálních osad. Nabízí se tak myšlenka, že tyto praktiky zastrašování a kontroly Palestinců na okupovaných územích, mají za cíl vytvářet prostor pro nové osadníky. Děti po propuštění trpí traumaty a vývojovými poruchami, uzavírají se do sebe a jejich rodiče musí žít s vědomím, že neví, co se s jejich dětmi dělo a s výčitkami, že v kritické situaci nebyly svým dětem nablízku. To výrazně destruuje palestinou komunitu jako takovou.

Úplně přesná čísla zadržovaných dětí od října 2023 nemáme, ale podle organizace Defense for Children International – Palestine (DCIP) bylo k 31. prosinci 2024 izraelskými úřady drženo 112 dětí v detenčních (bez obvinění) a dalších přibližně 270 dětí v izraelských věznicích. Tato čísla nezahrnují děti zadržené izraelskou armádou v Pásmu Gazy. Odhaduje se, že za posledních 20 let bylo v izraelských vojenských zařízeních drženo více než 10 000 palestinských dětí (zdroj: Save The Children).

Které další země vězní děti?

- USA (zadržování dětí migrantů a v některých státech jsou mladiství pod 18 let vězněni v zařízeních pro dospělé)
- Čína (převýchovné tábory pro ujgurské děti, zadržování dětí politicky nepohodlných rodičů nebo násilné držení dětí příslušníků etnických menšin v internátních školách)
- Severní Korea (děti jsou vězněni i s rodiči, které režim považuje za nepřátele)
- Afghánistán, Sýrie, Brazílie, Filipíny, Honduras a několik dalších zemí...

A co nám říká mezinárodní Úmluva o právech dítěte?

- Zadržení dítěte je krajní a dočasná záležitost.
- Dítě má právo na právní pomoc.
- Dítě má právo na kontakt s rodinou.
- Dítě má právo být oddělené od dospělých vězňů.

Všechny tyto body Izrael porušuje. A na závěr malé zamyšlení – co byste dělali, kdyby to byly vaše děti?

Zdroje: Voxpot, Aljazeera, Save the Children, Unicef, Btselem, Defense for Children International – Palestine DCIP, Military Court Watch, OMCT SOS Torture Network, Palestine Solidarity Campaigns

ŽÁDNÉ MILIARDY NA VÁLKU, KDYŽ POČÍTÁME KAŽDOU KORUNU!

Vláda říká, že nejsou peníze na důchody, sociální služby, zdravotnictví a školství. Ale na zbraně a válku se miliardy vždycky najdou. My to platíme - nižšími platy, škrtý ve službách, vyššími daněmi a rostoucími cenami.

JE ČAS ŘÍCT: DOST!

- 8,4 BILIONU na zbrojení do roku 2069
- 56 MILIARD na nové tanky
- 70 MILIARD na válku na Ukrajině
- 320 MILIARD na americké stíhačky
- 190 MILIARD na armádu v letošním rozpočtu

ODBORÁŘI, PRACUJÍCÍ, STUDENTI: SPOJME SÍLY!

- Investice do lidí, ne do zbraní
- Stop militarizaci společnosti
- Vystoupení z NATO - žádné války za naše peníze
- Za důstojný život, mír a sociální spravedlnost
- Vytvořme společně silné hnutí proti válce a zbrojení.

KDO TO ZAPLATÍ? MY VŠICHNI-PRACUJÍCÍ, DŮCHODCI, STUDENTI!

Zatímco zbrojařské firmy bohatnou, my bojujeme s drahým bydlením, přetíženým zdravotnictvím a klesajícími reálnými platy - to vše kvůli vládním prioritám, které nahrávají zbrojnímu průmyslu a zahraničním kontraktům. Ať už jste ve fabrice, kanceláři nebo nemocnici - dopady této politiky cítíme všichni. Skutečnou příčinou války je kapitalismus. Války nevznikají kvůli lidem, ale kvůli ziskům! Kapitalismus potřebuje války, aby přežil. Pracující lidé na nich vždycky tráť - svými životy, prací i důstojností! Mír je v našem zájmu, válka je v zájmu těch nahoře!

Spolu s tím má EU v úmyslu zmírnit kritéria pro vývoz zbraní a Evropská obranná agentura začala prosazovat představu, že zbrojní průmysl je udržitelný, a chlubit se tím, že „obrana získává zelenou“. Mezi smrtí, ničením a zkázou způsobenou použitím výzbroje a narativy prodávány za účelem ospravedlnění jejich vývoje, vývozu a použití existuje naprostý rozpor. To je ještě zvrácenější vzhledem k tomu, že tato politika, které umožňují expanzi zbrojního průmyslu, je vytvářena právě těmi, kdo z ní budou mít přímý prospěch.

Nejméně 20 amerických federálních zákonodárců nebo jejich partnerů vlastní akcie ve společnostech Raytheon Technologies a Lockheed Martin, ve Spojeném království jsou Tory s lordy Glendonbrookem, vikomtem Ecclem a Lordem Sassoonem a nepřídužení kolegové Lord Lupton a Lord Gadhia, každý vlastní akcie v hodnotě nejméně 50 000 GBP v BAE Systems. Zákonodáři sice nemají zakázáno sedět ve výborech, psát legislativu nebo hlasovat o zákonech, které by je mohly finančně ovlivnit, optika může naznačovat opak. Skutečnost, že ti, kdo jsou na mocenských pozicích, mají obrovský prospěch z militarismu, je bod, který se při analýze strukturálních hnacích sil války často opomíjí.

Co dál?

Ukrajina byla touto válkou zničena. Ve své nejnovější aktualizaci z 25. července Úřad vysokého komisaře OSN pro lidská práva uvedl, že bylo zabito 5 237 civilistů a dalších 7 035 zraněno. Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) oznámil, že každý třetí ukrajinský občan byl vysídlen, sedm milionů v zemi, a dalších 5,5 milionu hledalo útočiště jinde v Evropě. Ve městě Mariupol, které zažilo jedny z nejhorších bojů, OSN odhadla, že bylo zničeno až 90 % obytných budov a 60 % domů. V celé zemi byla cílem a zničena infrastruktura – jako jsou mosty, silnice, železnice, nemocnice a školy. Podle ukrajinského premiéra Denyse Šmyhala mají náklady na rekonstrukci již dosáhnout 750 miliard dolarů.

Důsledky války byly pocítovány daleko za hranicemi Ukrajiny. Podle Antónia Guterrese, generálního tajemníka OSN, bude svět čelit vážnému nedostatku potravin, přičemž se očekává, že mnoho zemí zažije nedostatek potravin a dokonce hladomor v důsledku války, která se přidá k existujícím tlakům. Podobně, až na několik výjimek, vlády nutí spotřebitele, aby se vykašlali na rostoucí účty za energii související s nejistotou

paliv způsobenou válkou, na rozdíl od řešení masivních firemních zisků. To těžce ovlivní ty, kteří jsou již ekonomicky zranitelní, a mnohé uvrhne do chudoby.

Neexistuje žádná dlouhodobá strategie nebo konečný cíl mimo militarizaci všemi možnými prostředky. Na národní úrovni jsou peníze, které by mohly být vynaloženy na posílení přístupu ke zdravotnictví, vzdělání, sociální péči a dalším základním službám, investovány do vojenských výdajů. Celosvětově se zdroje, které by mohly být investovány do kompenzace nadměrného oteplování naší planety a ničení ekosystémů, k zajištění všeobecného přístupu k vodě a potravinové bezpečnosti nebo k předcházení konfliktům a budování míru, používají k zajištění bezpečnosti několika na úkor mnoha. To je šílenství. Když si vzpomeneme na globální částku 2,1 bilionu USD na vojenské výdaje, jak by náš svět vypadal, kdyby existovalo oddané společné úsilí investovat do míru, nikoli do války?

Jakkoli jsou nyní věci hrozné, nepochybně se výrazně zhorší, pokud se hrozba jaderné války naplní. V současné době mají USA a Rusko největší počet jaderných hlavic, přičemž americký arzenál je také rozptýlen po Evropě. Navíc další jaderné mocnosti, jako je Indie, Izrael nebo Pákistán, mohou být povzbuzeny k tomu, aby naplnily své jaderné svaly ve svých vlastních probíhajících konfliktech, pokud by Rusko napravilo svou hrozbu, že tak učiní jako první. Důsledky jaderné války jsou děsivé, a přesto, pokud tato válka bude pokračovat, může nakonec vyvrcholit přesně v to. Pokud pro nic jiného, musí globální lídři naléhavě změnit kurz ve prospěch dialogu, diplomacie a míru. V opačném případě je v sázce příliš mnoho.

PŘIDEJ SE K ANTIMILITARISTŮM

Pravicová vláda a všichni ti liberálové a váleční štváči lžou, když tvrdí, že nejsou peníze na důchody, školství a sociální péči. Když má vláda 40 miliard na válku na Ukrajině, 320 miliard na nákup stíhaček F-35, 56 miliard na nákup tanků či 4 miliardy na protitankové miny. Dle odhadu vlády by se v letech 2024 – 2029 mělo dát na militarismus 8,4 bilionu korun, jak píše „Ekonomický deník“. Výdaje na armádu v novém rozpočtu vlády dosáhnou hranice 160 miliard Kč, tak aby vláda plnila závazek členství v NATO. Zde je vidět koho zájmy prosazuje, a zájmy obyčejných lidí to v žádném případě nejsou. Následujte heslo antimitaristů: „Žádný halěr, žádný muž na válku a militarismus!“ Pojdte spolu s námi vybudovat široké lidové hnutí proti zbrojení, militarizaci a válce za prosazení vystoupení z NATO, proti zbrojení na úkor veřejných a sociálních služeb proti militarizaci mládeže a společnosti, odmítnutí války a prosazování míru. Souhlasíš s tímto článkem, tak se nám ozvi. Těšíme se na spolupráci. dezert@riseup.net

SLEDUJ NÁS TAKÉ NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH:

**PŘEDPLAT SI DEZERTÉRA
NA ROK 2025 (4 ČÍSLA S POŠTOVNÝM)
POŠLI 200 Kč NA ÚČET
1024164477/5500
DO POZNÁMKY NAPIŠ ADRESU**

antimilitaristický zpravodaj

DEZERTÉR

žádný halěr, žádný muž na válku a militarismus

Redakce antimilitaristického zpravodaje Dezertér je otevřená všem odpůrcům války, antimilitaristům i pacifistům bez ohledu na jejich politické přesvědčení. Jsme přesvědčeni, že je třeba proti militarizaci mládeže a společnosti, zbrojení a výdajům na armádu, válkám čelit společně v pestrém antimilitaristickém hnutí. Byly bychom rádi, kdyby se stal „Dezertér“ hlasem a časopisem všech, které spojuje podobné protiválečné přesvědčení. Uvítáme vaše články a úvahy. Pomozte naše společné myšlenky šířit ve svém okolí. Staňte se distributory „Dezertéra“. Není na tom nic složitějšího, napište si kolik kusů jste schopni a ochotni rozšířit a zašleme je na vaši adresu. Po jejich prodání pak pošlete peníze na účet. Výtežek z prodeje „Dezertéra“ poputuje z části na pokrytí nákladů na tisk dalších čísel a přebytek na protiválečné aktivity a podporu dezertérů a pronásledovaných protiválečných aktivistů. dezert@riseup.net

www.dezert@riseup.net